CIJENA 1·50 DIN. POŠTARINA U GOTOVU.

GOSPA LURDSKA I BERNARDICA — SLIKA OD KIRINA

NAŠA GOSPA LURDSKA

GOD. 1932. BROJ 3.

26928

CRKVENA GODINA

OŽUJAK 1932.

U. 1. Albin, biskup.
S. 2. Simplicije. Potpuno oproštenje vjernicima, koji uz obične uvjete obave kakvu pobožnost na čast sv. Josipu.
Č. 3. Kunigunda, djevica. — Potpuno oproštenje članovima bratovštine presv. Sakramenta.
P. 4. Kazimir. Prvi petak. — Potpuno oproštenje članovima bratovštine presv. Srca, presv. Sakramenta, Apostolstva molitve i svim vjernicima, koji uz obične uvjete obave razmatranje o dobroti i ljubavi presv. Srca Isusova.
S. 5. Euzebije. — Potpuno oproštenje svim vjernicima, koji, uz obične uvjete, obave kakvu pobožnost na čast neokaljanoj Djevici u zadovoljštinu za uvrede Njojzi nanesene. —Potpuni oprost članovima III. Reda sv. Franje.
N. 6. Sredoposna. Marcijan. Prva nedjelja u mjesecu. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi III. Reda sv. Franje, bratovštine sv. Krunice, uz njihove uvjete, i svi ostali kao na prvi petak.
P. 7. Toma Akvinski. — Potpuno oproštenje, ujedno i opće odrešenje članovima III. Reda sv. Franje.
U. 8. Ivan od Boga, ispovjednik.
S. 9. Franciska rimska. — Potpuno oproštenje članovima III. Reda sv. Franje.
Č. 10. Četrdeset mučenika.
P. 11. Heraklije.
S. 12. Grgur Veliki, papa i crkveni učitelj.
N. 13. Gluha. Rozalija. U crkvama se pokrivaju propela i likovi svetaca. Otkrivene ostaju jedino slike križnoga puta. Crkva želi, da budemo gluhi za sve, osim za promatranje muke Isusove. — Poskrbi se za uskrsnu sv. ispovijed i Pričest.
P. 14. Matilda.
U. 15. Longin, mučenik.
S. 16. Cirijak.
Č. 17. Patricij, biskup i apostol Irske.
P. 18. Sedam žalosti Bl. Dj. Marije. — Potpuno oproštenje članovima III. Reda sv. Franje, bratovštine žalosne Gospe, sv. Krunice i Družbe kršć. obitelji.
S. 19. Josip, zaručnik Bl. Dj. Marije i hranitelj Isusov. Potpuni oprost članovima III. Reda sv. Franje (odrešenje), bratovština presv. Srca, presv. Sakramenta i škapulara.
N. 20. Cvjetna. Sv. Crkva nas spominje svečanog ulaska Isusova u Jeruzalem. Zato se danas blagosilja cvijeće, jer su Židovi Spasitelja dočekali s palminim grančicama i bacali ih preda nj. Kod sv. Mise čita se ili pjeva Muka Gospodina Našega Isusa Krista po Mateju. — Potpuno oproštenje i opće odrešenje čl. III. Reda sv. Franje.
P. 21. Benedikto, osnivač redovništva na Zapadu.
U. 22. Oktavijan, mučenik. Vel. utorak. Danas se čita Muka Isusova po Marku. — Potpuno oproštenje i odrešenje članovima III. Reda sv. Franje.
S. 23. Velika srijeda. Danas se čita Muka Isusova po Luci. Poslije podne počinje obred lamentacija (tužbalica). Potpuno oproštenje i odrešenje čl. III. Reda sv. Franje.
Č. 24. Veliki četvrtak. Spomen zadnje večere. Tom je zgodom Božanski Spasitelj ustanovio presv. Sakramenat. Poslije toga je započeo svoju pregorku muku s krvavim znojenjem u vrtu maslinskome. — Potpuno oproštenje mogu dobiti, koji jedan sat razmišljaju i mole na spomen naređenja presv. Otajstva. Zatim oni vjernici, koji mogu dobiti oproštenje rimskih postajnih crkvi, članovi III. Reda sv. Franje (ujedno i opće odrešenje), Kongreganisti (u isusovačkim crkvama, ako ove nema i u drugim, ali uz uvjet, da mole 7. Očenaša i Zdravo Marija), članovi bratovština presv. Sakramenta, presv. Srca, Preč. Srca Marijina, sv. Krunice i karmelskog škapulara. Uvjeti za postignuće oproštenja jesu, da čovjek unutar osmine primi sv. Sakramente i moli na nakanu sv. oca pape.
P. 25. Veliki Petak. Spomen pregorke muke i smrti Isusove na križu. Potpuno oproštenje dobiju vjernici, koji posjete Božji grob i mole na nakanu sv. Oca. Sv. Sakramente moraju primiti u osmini. Potpuno oproštenje o uskrsnoj sv. ispovijedi i Pričesti dobiju oni vjernici, koji danas pola sata molitvom ili razmatranjem prate prežalosnu Majku Mariju. — Danas se ne dijeli sv. Pričest, osim umirućima. Blagdan Blagovijesti (nezapovjedni) prenosi se ove godine na 4. travnja.
S. 26. Velika subota. Pred crkvom se blagosilja vatra, a u crkvi uskrsna svijeća i voda krsnica. Kod Mise na „Slava" navijeste zvona uskrsno slavlje. O podne prestaje post i nemrs. Popodne se obavlja proslava uskrsnuća. — Sv. Pričest dijeli se danas samo kod sv. Mise i neposredno nakon Mise. — Potpuno oproštenje i opće odrešenje članovima III. Reda sv. Franje.
N. 27. Uskrs. Najveća svetkovina Crkve katoličke. „Uskrsnu, kako je rekao. Alleluja." — Potpuno oproštenje članovima III. Reda sv. Franje, bratovština sv. Krunice, karmelskog škapulara i presv. Srca Marijina. Jer je zadnja nedjelja u mjesecu, mogu dobiti potpuno oproštenje i svi vjernici, koji barem triput u tjednu zajednički mole krunicu.
P. 28. Uskrsni ponedjeljak. Ivan Kapistran.
U. 29. Eustahij i Ciril.
S. 30. Viktor.
Č. 31. Amos, prorok.

JEDANAESTO PUČKO HODOČAŠĆE U LURD

Stalni Odbor za lurdska hodočašća u Zagrebu vodi u godini 1932. **JEDANAESTO HODOČAŠĆE U LURD** u mjesecu kolovozu. Kako je već u posljednjem broju javljeno, hodočašće polazi iz Zagreba 9. kolovoza, tako da je na Veliku Gospu u Lurdu. Svake smo godine bili s hodočašćem u Lurdu taj dan, kadgod nije bilo kakve zapreke, zbog koje smo morali hodočašće voditi u drugo vrijeme. Potanji program ovoga puta jest ovaj:

9. kolovoza: poslije podne odlazak iz Zagreba, glavni kolodvor u 17.05 sati. Polazi se preko Trsta u Milano.

10. kolovoza: dolazak u Milano u 13.32. Tu se razgledava prekrasna milanska katedrala, glasovito groblje, grad i druge znamenitosti. Sve autokarima.

11. kolovoza: odlazak iz Milana u 8.05. Dolazi se preko Genue i Ventimilje u Nicu u 18.02;

12. kolovoza: razgledanje glasovitoga svjetskoga odmarališta Nice i njezinih znamenitosti, a poslije podne u 19.20 odlazak iz Nice preko Marsilje u Lurd, Gospino prošteništе;

13, 14, i 15 i 16. kolovoza: boravak u Lurdu. Obavljanje zajedničkih pobožnosti u ova četiri dana. Razgledavanje grada, rodne kuće Bernardičine, lurdskih crkvi i spilje Gospine. Dobrovoljni izleti u Biaritz i okolicu Lurda;

16. kolovoza: u 18.58 sati odlazak iz Lurda preko Tuluze, Seta i Taraskona;

17. kolovoza: dolazak u Marsilju u 9.10. Cijeli dan razgledavanje toga grada, crkve „Naše Gospe Čuvarice" i šetnja gradom;

18. kolovoza: odlazak iz Marsilje u 7.10 sati prema Ventimilji i Genui;

19. kolovoza: razgledavanje svjetski glasovitoga groblja u Genui, a poslije podne u 12.25 odlazak prema Milanu i Padovi;

20. kolovoza: pobožnosti na grobu sv. Anruna u Padovi, a onda odlazak u Veneciju. Razgledavanje Venecije, a u 19 sati odlazak prema Zagrebu;

21. kolovoza: dolazak u Zagreb, glavni kolodvor u 12 30 sati.

Cijena za putovanje t. j. stan, hranu od Zagreba do Zagreba, razgledavanje gradova autokarima iznosi Din 2.500.—.

Prijave prima i upute daje vodstvo za lurdska hodočašća, koje već više godina vodi naša hodočašća u Lurd.

STALNI ODBOR ZA LURDSKA HODOČAŠĆA
Zagreb, Kaptol 29.
Voda: Dr Pavao Lončar.

HODOČAŠĆE U IRSKU

S cijeloga se svijeta katolici spremaju na ovogodišnji svjetski euharistijski kongres, koji će se u mjesecu lipnju održavati u Dublinu, glavnom gradu Irske. Daleko je Irska, ali svi katolici za nju znadu. Stotine je godina irski narod trpio radi svoje katoličke vjere, ali ljubav njegova prema svetoj vjeri donijela mu je kroz stogodišnje borbe slobodu, te je od g. 1922. Irska slobodna država. I baš prigodom desete godišnjice te irske slobode doći će evo katolici iz sviju naroda svijeta u Irsku, da ondje uzveličaju euharistijskoga Spasitelja, čija božanska ljubav nosi sreću svima narodima, koji su mu odani poput irskoga katoličkoga naroda.

I mi katolici Hrvati polazimo s ostalim katolicima iz naše države

POD POKROVITELJSTVOM NADBISKUPA PREUZV. G. RAFAELA RODIĆA.

na taj veliki svjetski euharistijski kongres u Irsku, te pozivamo sve one, koji mogu, da se pridruže tom pohodu, kako bismo i mi na tom najvećem ovogodišnjem katoličkom slavlju bili što brojnije i što dostojnije zastupani. Dosad je po svim našim krajevima veliko zanimanje za ovaj pohod u Irsku. Uvjereni smo, da će se tijekom ovoga mjeseca prijaviti još i oni, koji se dosad još nisu mogli odlučiti da idu.

Važno je istaći još i to, da će svi oni, koji se pridruže tom pohodu u Irsku, imati priliku na povratku skrenuti i u grad male sv. Terezije Lisje (Lisieux), gdje se iza 26. lipnja održaje KONGRES MALE SV. TEREZIJE,

te će moći prisustvovati i tom kongresu Male Svetice, koja se i kod nas vrlo mnogo štuje.

Odlazak na pohod u Irsku jest 14. lipnja iz Zagreba. Putem je zadržavanje 1 dan u Milanu, 3 dana u Parizu i 3 dana u Londonu. Na povratku se učesnici zadržavaju u Reimsu, gradu sv. Ivane Orleanske, u Lisjeu, gradu male sv. Terezije, te u Zürichu u Švicarskoj. U Zagreb se vraćaju 1. srpnja.

CIJELO PUTOVANJE STOJI 7000 DINARA. U tu je svotu uračunana vožnja željeznicom, parobrodom, stanovanje, hrana i prenos prtljage.

PRIJAVE SE PRIMAJU DO 1. TRAVNJA, a s prijavom treba poslati i kaparu od 2000 dinara. Ostatak svote treba uplatiti do 15. svibnja. Putnice će trebati svaki sam sebi izvaditi, a ima glasiti na ove države: Italiju, Švicarsku, Francusku, Englesku, Irsku i Austriju.

Prijave prima i sve upute daje: JERONIMSKI PUTNIČKI ODBOR Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21.

„NAŠA GOSPA LURDSKA" izlazi svakog mjeseca jedamput. Pretplata 15 Din na cijelu godinu (za inozemstvo 30 Din). Pojedini broj 1·50 Din. — Uprava „Naše Gospe Lurdske", Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21. „Našu Gospu Lurdsku" izdaje Konzorcij jeronimskih časopisa. Za vlasnika, izdavača i uredništvo odgovara Dr Josip Andrić, Zagreb, Trenkova ulica 1. Tisak Tiskare Narodne Prosjete, Zagreb, Trenkova 1. Za tiskaru odgovara Rajmund Sušin, Zagreb, Maksimirska cesta 47.

NAŠA GOSPA LURDSKA
GODINA V. UREĐUJE DR PAVAO LONČAR BROJ 3.

LURD DOKAZUJE, DA SE BOG BRINE ZA NAS

Bilo je to godine 1899. U Lurd je dopremljena Julija Foret. Došla je iz sanatorija u Villepintu. Taj je sanatorij, nedaleko od Pariza, podignut za siromašne mlade djevojke, koje su bolovale na sušici. Redovnice Marije Pomoćnice njegovale su ove uboge djevojke. Redovnicama je uspjelo, da svake godine svoju malu bolesnu četu dopreme u Lurd u vrijeme narodnoga francuskoga hodočašća. I svake je godine Gospa čudesno ozdravila po koju siroticu. Ali gle već tri godine posljednje nije ozdravila nijedna.

Julija je bila u zadnjem stupnju sušice. Određena, da u odjeljenju smrtnih kandidatica čeka svoju smrt. Svi su je napustili, ali ona je ipak svoju posljednju nadu stavila u ruke Gospine: „Samo kad bih ja mogla doći u Lurd, ja bih sigurno ozdravila", reče sama sebi za jedne nesanene noći. I dok je ona čeznula za Lurdom, posjeti je jednoga dana jedan protestantski liječnik iz Pariza sa svojim bratom inženjerom. Liječnik je bio vrlo prijazan s njome, a to je učinilo na nju vrlo duboki dojam.

Nekoliko dana poslije toga piše jednoj svojoj dobročiniteljici: „Ja se nadam, da će me sveta Djevica sigurno ozdraviti. I kad bih ja morala i dulje snositi svoju nevolju, moja tuga bi bila neutješiva. Ipak bih uza sve to drage volje žrtvovala svoje zdravlje, kad bi ta moja velika žrtva obratila gospodina liječnika, protestanta, koji me je posjetio."

Malo dana iza toga pošla je Julija u Lurd s narodnim francuskim hodočašćem. Ležala je na nosiljci među drugim bolesnicima pred crkvom sv. Krunice u vrijeme euharistijske procesije. Upravo je presv. Sakramenat prolazio ispred njezinog ležaja, a ona osjeti neki žestoki ugodni osjećaj. Taj čas se podigne. Ona je potpuno ozdravila od strašne sušice, koja ju je dovela već pred vrata groba.

Kad je liječnik doznao za to ozdravljenje, obratio se i napisao je o svom obraćenju ovo: „Veoma sam ganut, što čujem, da je mala Julija Foret uistinu ozdravila izvanredno i čudesno, i što doznajem, da je učinila divan čin žrtve, koje smo predmet bili ja i moj brat. Ja se nadam, da ću je na svom povratku u Pariz, opet vidjeti, čestitati joj i osobno se zahvaliti." Obratio se on i njegov brat inženjer na katolicizam.

Ovo čudesno ozdravljenje male Julije i obraćenje liječnika i njegovoga brata, zatim tolika čudesa i milosti dobivene u Lurdu dokazuju potpuno jasno, da se Bog brine za nas i naše nevolje i tjelesne i duševne, vremenite i duhovne. Pokazuje jasno, da Bog upravlja s nama i svijetom i za sve se brine nježnom očinskom brigom, dokazuje Providnost Božju. To je i razlog, zašto grnu narodi u Lurd i pojedince i s hodočašćima. Jest, uzrok lurdskih hodočašća jesu ukazivanja bl. Djevice Marije siromašnoj Bernardici godine 1858. i Njezin poziv: „Hoću, da mi ovamo dolazi mnogo naroda, da dolaze u procesijama!" Jest, Marija je bila i ostaje najživlji i najrječitiji odraz očinske providnosti Božje, a Lurd je samo ponovno isticanje te velike istine. Jest, briga i skrb Božja za nas i za naše spasenje postavila je Mariju majkom Božjom i ljudskom, zagovornicom i posrednicom između Boga i ljudi.

Da, Marija je Mati Božja. Vječni Sin Božji htio je da čovjekom postane, zato je izabrao Mariju, da od Nje uzme narav ljudsku. Time je Marija postala više nego običan stvor, postala je Mati Božja. A Sin Božji je htio postati čovjekom zato, da podigne propalo ljudstvo, da ga oslobodi ropstva đavlova, u koje je palo. I da se Bog nije pobrinuo za ljude, ostali bi prepušteni sami sebi, ostali u ropstvu i u grijehu, u koje su pali. On je htio na se preuzeti narav ljudsku, da je u njoj izbavi iz propasti. Zato je i Mariji postala Mati Njegova, Mati Božja. A sve je to djelo brižljive Providnosti Božje, koja je izabrala ovako sveti način, da pomogne čovjeku.

Velika i nježna briga dobrohotne Providnosti Božje prema čovjeku jest i onaj veliki čin, kojim Marija postaje majkom našom pod križem Kristovim: „Sinko, evo Ti majke. Majko, evo Ti sina." Ona je shvatila, da u najmilijem učeniku Isusovom, prima majčinstvo nad cijelim rodom ljudskim. Ona znade, da je to ljudstvo krivo, griješno. Ona ne krzma, da ga primi. I od onoga časa Ona se brine za taj rod ljudski kao najnježnija i najbrižljivija majka za djecu svoju. Koliko li dokaza za to imademo u povijesti ljudskoj! A u najnovije vrijeme jest Lurd najočitiji i najveći propovjednik te Njezine nježne majčinske brige i jasan dokaz divne Providnosti Božje nad ljudima. Lurd je kao vidljivo sjedište i vidljivi šator, u kom sjetilni ljudi mogu sjetilnim očima i rukama vidjeti i pipati dobrotu Providnosti Božje i majčinsku brigu Marijinu. Tamo nam se čini, kao da se ondje nastanila po dopuštenju Božjem Marija, da je svatko može posjetiti i naći, koji je traži sjetilnim očima. Kao da ondje vidimo, kako je Providnost Božja postavila Mariju posrednicom i djeliteljicom sviju milosti, koje nam Bog daje. Ondje kao da vidimo, da Marija ima i čuva ključeve i njima otvara blago milosti Božjih, kad dođemo i zamolimo

Je. Ono je doista mjesto odabrano zagovorom Marijinim, gdje se svatko može osvjedočiti vlastitim očima, kako Bog upravlja svijetom i brine se za nas i za naše potrebe. Divan dokaz Providnosti Božje!

Tamo vidimo, kako imadu krivo, koji misle, da nas je Bog ostavio i ne brine se za potrebe i nevolje naše. A Crkva nas naša uči, da ne očajavamo, jer se Bog zanima za nas, On nas čuje, kad Ga zovemo, On nas gleda i ravna svojom mudrošću, On nas drži, On nas vodi putem spasenja zagovorom i posredovanjem naše majke Marije.

Koliko li veliko dakle pouzdanje moramo imati u Providnost Božju i u majčinsku dobrotu Marijinu. Ne smijemo smalaksati dakle ni očajavati, neka nas zadesi ma i najveća nevolja i stradanje. Bog se brine za nas. Majka naša Marija nas zagovara i posreduje. A ona je rekla Bernardici: „Ja ti obećajem, da ću te učiniti sretnom, ako ne na ovom, a ono sigurno na drugom svijetu." **Dr P. Lončar.**

LURD U GODINI 1931.

Prošla 1931. godina, kao i prijašnje, bila je osobito slavna za našu Gospu Lurdsku i znatno umnožila broj njezinih štovatelja.

U početku je godine postojala slaba nada, da bi tako mnogobrojne grupe pobožnih kršćana, kao što niže navodimo, došle u Lurd, da se tamo poklone Nebeskoj Kraljici iznoseći joj svoje potrebe duše i tijela. Društveno gospodarska kriza, koja je u mnogim krajevima od sve većega zamašaja, španjolska revolucija, pad vrijednosti engleskoga novca, nepovoljne unutrašnje poteškoće Italije, nezaposlenost, te neuspjeh izvjesnih industrijskih poduzeća i novčanih zavoda pokazivao je, da će prošle godine biti svetište Gospe Lurdske slabo posjećivano.

No bijede i nevolje se ne osjećaju u carstvu Marijinu. Njezina vjerna djeca nađu uvijek sredstva, da dođu k Njoj prema onim evanđeoskim riječima: „Tražite najprije kraljevstvo Božje i pravdu njegovu, a drugo će vam se sve dodati." Zato mnogi slušaju glas Bogorodičin i sa zanosnim oduševljenjem hrle u najveće njezine prošteništе. Različite nepogode, koje se danas javljaju u ljudskom društvu, nijesu mogle spriječiti vatrenih poleta katoličkih duša, da se ne zapute k Masabjelskoj pećini Lurdske Djevice. Stoga puni vjere, ufanja i ljubavi prema Kraljici Neba kreću u Lurd nesamo katolici iz svih krajeva Francuske, već i ostalih područja Evrope. Svi ovi žele, da se slava Neoskvrnjene Djevice što većma proširi i žar ljubavi prema Njoj što više uzbudi u svakoj duši ljudskoj.

* * *

U svemu je bilo 178 hodočašća biskupijskih ili narodnih iz Francuske i ostalih zemalja. Bilo je određeno 390 posebnih vlakova za hodočasnike. Sva su hodočašća brojila 224.796 članova: 162.897 iz Francuske, 61.899 iz drugih zemalja.

Došlo je 31.356 Belgijanaca, 7.733 Talijana, 6.088 Engleza, 4.663 iz Švajcarske, 3.637 Holandeza, 2.725 Nijemaca, 2.492 Irca, 904 Saruanca, 872 Austrijanca, 815 iz Jugoslavije i Čehoslovačke, 382 iz države Monaco, 330 s otoka Malte, 275 Poljaka, 258 Škota, 200 Španjolaca, 76 Američanina i 15 Grka.

Bolesnici su se nalazili u većem broju, nego pretprošle godine 1930. Na samu ih Francusku otpada 10.492, a na ostale zemlje 5.494. Mogle su se vidjeti kao uvijek najrazličitije bijede i trpljenja bolesnika, koji su se prostirali na svojim nosilima. Doista, ako čovjek promatra neizrecive boli i patnje, što ih ti bolesnici podnose, mora da mu zaplače ma i okorjelo srce. Kako da se ne sažali srce naše predobre nebeske Majke, kad gleda kako njezina vjerna djeca vape za njezinom pomoći i mole za zdravlje, kako duše, tako i tijela! Zato ona uslišava smjerne molitve pobožnih duša i po Njezinu zagovoru ozdravljuje Bog nesretne bolesnike ili im daje jakost i snagu, da mogu s ustrpljivošću i ustrajnošću podnositi svoje muke i patnje.

Kao što smo već spomenuli u prošllom broju „Naše Gospe Lurdske", Ured za liječničke konstatacije priznao je deset značajnih ozdravljenja i to: Magdalene Boutin, Marije Bauduin, Marte Pedron, Germanije Gary, Aline Humbert, Marije Jelene Didelot, Lucije Roisin, Antonije Scire, udove Tudesk i Lidije Brosse.

Osobitu brigu i ljubav pokazali su prema bolesnicima oni, koji su određeni, da prenose bolesnike u Lurdu (hospitalci). Oni pod upravom grofa de Beauchamp (Bošamp) sa savjesnošću i odanošću izvršuju svoju zadaću. Grof Bošamp slavio je prošloga mjeseca kolovoza pedeset godišnjicu svoje službe za prenošenje bolesnika. I mi mu u ime sviju prijatelja naše Gospe Lurdske želimo još dugi život u njegovoj službi ljubavi prema bolesnicima.

Svaki su se dan kupali bolesnici u čudotvornoj kupki (piscini), a osim njih prali su se i drugi zdravi hodočasnici. Broj je sviju iznosio 186.452 tijekom prošle godine, i to: 54.285 muškaraca i 132.167 žena.

Nebeska je Kraljica sišla na zemlju, da u nama učvrsti vjeru prema euharistijskom Spasitelju. I zato se tamo svaki dan izlaže Krist u presvetoj Hostiji i daje za hranu dušama. Tako je od mjeseca travnja do listopada prošle godine prikazano u svetištu Gospe Lurdske 56.000 sv. Misa i podijeljeno 1,150.000 sv. Pričesti. Da li se može dati ljepša slava Kristu Kralju i zapjevati zanosniju himnu ljubavi, nego li ovakvim najsvetijim činima?

Od viših crkvenih dostojanstvenika prisustvovalo je lurdskim hodočašćima 6 kardinala, 21 nadbiskup i 101 biskup, od kojih su bili iz Francuske 2 kardinala, 12 nadbiskupa i 60 biskupa.

Kako će biti ova 1932. godina?

To je još sakriveno našim očima. No mi znamo, da će Marija mnoge privući k sebi, da ih na mjestu Masabjelske pećine utješi i blagoslovi. Svaki, koji je vidio Lurd, želi opet da se tamo vrati i da djetinjim srcem zapjeva pjesmu Nebeskoj Kraljici: „Zdravo, zdravo, zdravo, Marijo!" *Priredio*: **N. Galović.**

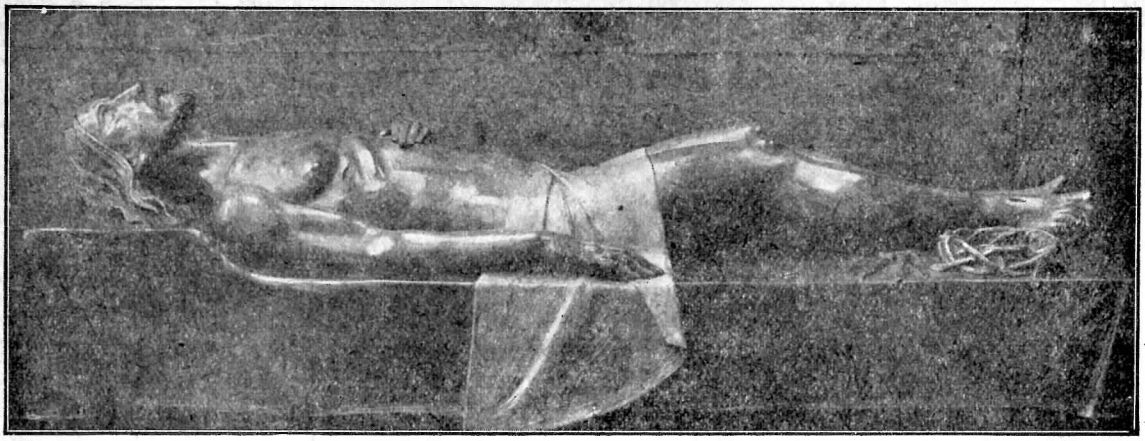

ISUS KRIST U GROBU — IZRADIO KIPAR JOS. KUBIČEK

JEDNO VRLO VAŽNO PISMO

Tko će nam povratiti ona zlatna stara kršćanska vremena ? Tko će nam raspaliti srca žarkom i iskrenom ljubavlju spram Isusa, kao što su to apostoli činili u prvim vjekovima kršćanstva ? Zar nitko ? Zar se ne će nitko naći, da nas opet trgne u prvotni žar i oduševljenje za uzvišene i trajne nebeske ljepote ? Mi ne ćemo robovati tom zemaljskome blatu ! Naša duša teži za višim i boljim ! Mi tražimo puteve..., ali mnogi i mnogi traže ih iz ustiju oholih filozofa i raznih nadrireformatora, a ne iz ustiju nasljednika apostola, iz ustiju naših brižnih biskupa, koji su s apostolatom primili i dužnost pastira. Oni brižno čuvaju i sigurno vode stado svojih vjernih. Upozoruju ih na pogibelji današnjega vremena i pokazuju sredstva, kojima da ih se očuvamo.

Tako se eto u ovo sveto korizmeno vrijeme sjećanja muke Spasitelja našega i sijedi Nadpastir zagrebački vrlo znamenitom poslanicom obraća na nas i upozoruje na važne stvari.

Gospodin naš Isus Krist donio je na svijet svijetlo i na križu je osnovao u krvi svojoj novo kraljevstvo Božje na zemlji. No premda je donio spasenje i svijetlo čitavoj zemlji, ipak traži od svakoga od nas, da živo sudjelujemo s njime u borbi za naše spasenje.

To spasenje najsigurnije možemo postići živeći u čvrstoj vezi sa svojom svetom majkom Crkvom, jer onda, kako kaže sv. Pavao, više nismo tuđinci, nego sugrađani svetih i ukućani Božji, sazidani na temelju apostola i proroka, a ugaoni kamen je Isus Krist, na komu je sva građa složena i raste za sveti hram u Gospodinu.

Zato se uzalud napinju oni, koji navaljuju na tu divnu našu zgradu svete Crkve, kojoj je ugaoni kamen sam Gospodin Isus, jer za njih vrijede one riječi Spasiteljeve : „Tko padne na taj kamen, razbit će se, a na koga on padne, satrt će ga.

Zatim nam naš natpastir jasno pokazuje, kako se gorko obistinjuje ovo proročanstvo upravo na današnjim našim suvremenicima, koji se mnogi u oholosti svojoj dižu protiv Krista Boga, i sa prezirom odbacuju njegovu sv. Crkvu.

Razne krive nauke „umnika ovoga svijeta" stvorile su pogansko javno mišljenje protivno Crkvi i kršćanstvu.

I tako (Rimlj. 1, 22.) „govoreći, da su mudri, postadoše lude."

I suviše vidljiv, da bi se mogao zatajiti, jest plod zabluda i nerazboritosti modernih pogana, nije dugo što se odigrao pred nama : Strašan naime svjetski rat je krvlju milijuna i milijuna naše ljudske braće natopio skoro sve pokrajine Evrope.

„Zlo je bilo veliko, ali se čini, da još nije toliko, da bi se narodi osvijestili i povratili se Kristu, te Njegova načela postavili kao temelj obiteljskog, narodnog i međunarodnog života. Ta još uvijek vladaju u svijetu kumiri : vlast, bogatstvo i uživanje. Nije li upravo strahota, kad ljudi u jednom kraju svijeta poslije obilne žetve spaljuju žito ili ga bacaju u more, samo da uzdrže visoke cijene, a na drugom kraju milijuni ljudi umiru od gladi. Za ogromne svote kupuju se topovi i otrovni plinovi za uništavanje ljudi, a sirotinja jeca od boli, jer joj fali i najnužnije odijelo i obuća. Podržavaju se silne vojske, a puk tišti golema nevolja i nestašica novca, da si sačuva krov nad glavom. Kupuju se i namještaju strojevi, da se uvećaju dobici, a besposlenost ljudskih ruku širi se a uslijed toga i bijeda raste. Eto, to su danas plodovi ljudske mudrosti, koja ne će da znade za Boga, koja ne pita za Krista, već Ga odbacuje skupa sa Njegovom sv. naukom.

Zlo je zaista veliko, ali možda treba da bude još veće i groznije, možda treba da propadne čitava kultura današnje Evrope, da narodi progledaju i da se sjete, da je „Isus Krist jučer i danas isti i u vijeke."

Kako da se ponesemo u teškim vremenima ?

Brižni Nadpastir opominje nas, da se ne smijemo uskolebati na drske riječi bezbožnika mi, koji vjerujemo u divni promisao Božji. Spasitelj nas blago tješi: „U svijetu ćete imati tjeskobe, ali se uzdajte ja sam pobijedio svijet."

Jest, uzdajmo se, jer se čovjek, koji se uzda u Gospodina ne zbunjuje, ne smućuje i ne plaši, kad ga zadesi kakva neprilika.

A ipak, kolike nam stvari u ovome svijetu lome pouzdanje i odvode nas od Boga. Dnevni poslovi i žurba današnjeg života, čast i položaj sve to zaokuplja našu dušu i zamračuje nam misao na Boga i vječnost. Osim svega toga nam tolike zavodljive prilike društva, u kom se krećemo i živimo snažno podražuju nagone naše niže naravi. Sve to gradi i kuje okove, koji nas sapinju i vežu uz zemaljštinu, a sprečavaju, da mislimo na Boga. Nemoguće je, da se otmemo svim tim zamkama i pogiblima, bez neprestane pomoći milosti Božje, koju stičemo molitvom.

Sv. Ivan Zlatousti kaže: „Kršćanin bez molitve je vojnik bez oružja, jest slijepac bez vođe, jest ptica bez krila." Zaista, sjedinjenje s Bogom je posljednja svrha naša, blaženstvo naše. Otsjev te sreće čutimo već i ovdje na zemlji, kad u molitvi srce i dušu sjedinimo s Bogom Gospodinom. A za koga da se molimo?

Najprije se po primjeru sv. Pavla Natpastir utiče u naše molitve riječima sv. Pavla: „Molite se za mene, da mi se da riječ, kad otvorim usta da obznanim sa slobodom tajnu evanđelja."

Potiče nas nadalje, da se molimo i za svjetovne poglavare, da ih „rasvijetli svijetlo istinito — Krist Gospodin, da uvide, kako *nema prave sreće, pravog mira za narode*, ako se ne drže i ne vrše načela *pravde i ljubavi*, što ih je Raspeti Bog naučavao, te da nikad ne smetnu s uma, da je Gospod Bog i njihov gospodar, kome će jednom morati dati strog račun za tako odgovornu službu svoju."

Na koncu poslanice preuzvišeni Metropolita toplo preporuča u naše molitve bijednu našu braću, koja u ovoj nevolji teško stradavaju.

S istinskom, iskrenom ljubavlju treba da se molimo za tolike i tolike obitelji s brojnom djecom, kojim ponestaje kruha i ruha, koji gladuju i zebu.

A pošto je prava ljubav uvijek djelotvorna, to nam odma pred oči stavlja našu strogu kršćansku dužnost, da tim bijednicima osim molitvom pomožemo i dobrim djelima milosrđa po savjetu sv. Ivana: „Koji ima blaga ovoga svijeta i vidi brata svojega u nevolji i zatvori mu srce svoje, kako ostaje ljubav Božja u njemu? Djeco, ne ljubimo riječju ni jezikom, nego djelom i istinom." Isto nam kaže i Spasitelj: „Zaista vam kažem, što ste god učinili jednomu od ove moje najmanje braće, meni ste učinili."

Tako ćemo eto živjeti u svijetlu nauke Gospodina našega Isusa, da crpemo milost i posvećenje iz Njegove žrtve. Tako ćemo i mi sarađivati u velikome djelu spasenja čovjeka sa našim nebeskim Spasiteljem. S velikim pouzdanjem u Njega nastojmo molitvom svojom, da se raširi kraljevstvo Njegovo, da se svijet obrati k Isusu, jer će samo tako nastati u svijetu pravi Kristov mir među narodima i prestati mržnja, ugnjetavanje i ratovi. **Roki M.**

TRNOVA KRUNA

Povrh oltara visi križ sa raspetim Kristom. Drvo je križa sa mršavim udovima Kristovim kroz niz stoljeća sasvim pocrnilo, jedino se zlatna kruna povrh glave poput sunce sjala.

Rano je proljeće. Vjetar hladno duva i rastjeruje oblake. Posljednji, koji su danas bili u crkvi, da pogledaju Božji grob, odlazili su iz crkve. Crkvena se vrata iza njih zatvorila. Koraci crkvenjaka ječali su kroz prazni prostor. Svijetlo se gasi. Zatvaraju se i vrata sakristije. U crkvi grobna tišina.

Odjednom stade pucketati suho drvo križa. Crkva se prene kao iza sna. Doskora postade i opet tišina... Čuje se samo kao neko puzanje nogu i struganje ruku o klupe... Crkvom se šulja neka sjena... Nemirno diše... Čovjek u noćno doba u crkvi. Nijema tama prodirala je od zidova pokrajnih kapela do njega, gdje su stajale slike svetaca, kojih on nije jasno razabirao. Držao je, da ga odanle gledaju neke čudnovate oči. Pogled njihov duboko ga dirao i kao da mu govori: „Čovječe, što tražiš ovdje?" Pričini mu se, da se jeka tog glasa širi praznim prostorom crkve i neugodno mu zujala u glavi. Kriomčar stane. Opre se grozničavo o rub jedne klupe. „Magarče, šapne sam sebi, čega se bojiš? Zar možda vjetra, što vani zviždi?"

Ovaj muž dolje u tami mrzi ljude. Ljudi ga izbacili iz svoje sredine radi neznatne krivnje. Odbili su se od njega, jer im nije mogao donijeti onu zahvalnost, koju su od njega tražili. I sada je tomu konac. On znade, da dublje ne može pasti, nego što je pao, time, što je postao svetogrdnik. Kako se teško pada prvi puta. U jednom je muzeju počinio sličnu stvar, nu tamo ga nijesu mučili nikakvi pogledi, nikakove skrupule; a ovdje?...

Ah! Besmisao! Samo naprijed! Eno gore zlatne trnove krune. Treba je smrviti u komadiće, prodati i tako sam opskrbljen za cijelu godinu dana.

Plaho se stade približavati. Boji se Spasiteljeva pogleda. Ah! Kad samo ne bi bio tako taman! Kad bi bar mjesec samo za čas zasjao. Lakše bi mi bilo.

Evo, ovdje bi morale započeti stube, koje vode u kor. Čini mi se, da ih je pet. Pet? Jest, tako je! I sada par koraka na desno oko klupa k koru u sredinu!

Tu se diže raspelo tamno-crne boje. Nejasno je radi tamne pozadine svetišta. Noge osjećaju meki sag, koji vodi k oltaru. Oklijeva... Još ga jednom spopadne osjećaj nesigurnosti, da, gotovo neka tjeskoba, koje on dotada nije poznavao. Par časaka iza toga, evo ga već na oltaru. Triptihon je velik. Okuke na oltaru bile su mu sredstvo, da lakše dođe do cilja. Ta, iskusan je. Za vremena svog razbojničkog života učinio je mnogo zlodjela.

Nalazio se na prostranoj, gornjoj plohi triptihona. Još jedan oprezni korak i... Pipa drvo križa, udove... Odstupi natrag...! Nijesu li mu gorjeli prsti, kad se dotaknuo svetinje? Ne! Samo su mu živci bili silno razigrani. Morali bi se priučiti i na crkvu.

Ruke se dotiču Raspetoga. Dotiču se njegovog lica. On pipa nabore i znakove njegove muke, morao je i nehotice pomisliti. Već se dotiče čela i hladnog metala zlatne krune. Crkvom zastruji najednom blijedožuto svijetlo. Zidove svetišta obojadiše srebrnim svijetlom. Svijetlo se odrazuje sa zlatne krune i sa tamnocrvenih kaplja, koje su ispod njih izvirale i ukočile se na čelu.

Oskvrnitelja sapne oko grudiju željezni obruč. No ruku ipak podiže do krune. Nije ga smetala blijeda svijetlost mjesečeva. Ona mu je još pomogla.

Najednom njegova se ruka okameni u zraku. Oči upiljiše pogled u prikazu, koja je stajala na vratima sakristije bijelo lice sa dugim kosama, obučeno u bijelu tuniku, podignute ruke.

Sam Krist je došao. Ustao je iz groba tamo u pokrajnoj kapeli. Došao je da spasi svoju zlatnu trnovu krunu.

Nastade krik po crkvi. Ukočene ruke traže mjesto, da se o nj opru. Odjednom padne teško tijelo na podnožje oltara i otkotrlja se dolje niz stube na dno oltara. Kroz veliki prozor crkve baci blijedi mjesec posljednju zraku na bijelo lice uskrslog Spasitelja, koji je blago i milo bez zaprepaštenja motrilo oskvrnitelja njegove krune. U crkvi nastade i opet tama.

Jutro je drugog dana. Pred oltarom leži čovjek u besvijesnom stanju. Sag je pokazivao put, kojim je on pošao. Oči raspetoga počivale su na njemu blago i sa znakom oproštenja; ta umirući Spasitelj uzeo je na sebe također i grijehe toga čovjeka.

Par mjeseci kasnije župnik je bio pozvan pred sud i tamo je izjavio: „Krist mu je oprostio. Stoga čemu da mu i mi ljudi ne oprostimo, umjesto da ga kažnjavamo svom strogošću zakona? I Krist, kad mu se one kobne noći prikazao, nije htio da spasi zlatnu krunu, već ovoga čovjeka."

Ovaj pak čovjek na optuženičkoj klupi znade, da za njega počima novi život, kad mu se ponovno otvaraju vrata tamnice.

Napisao **Geort Eschenbach.**
Preveo: **Baltazar Ban.**

BLAGOSLOVINA ZAKLINJANJA

Jedna vrlo važna i nekad često upotrebljavana blagoslovina jest zaklinjanje. Ovom blagoslovinom tjera se nečisti duh iz opsjednutog.

Kada su ljudi pali u grijeh zbog neposlušnosti i oholosti svoje, došli su u ropstvo neposlušnog palog anđela, prvog grešnika i zavoditelja. Koje čudo, da je to ropstvo bilo teško i strašno pod onakim gospodarom. I ljudi su teško snosili to ropstvo. Osjećali su, da njima ne vlada pravi gospodar, da nisu stvoreni da robuju. Anđeo zavodnik vladao je potpuno svijetom do dolaska Spasiteljeva. U doba dolaska Spasiteljeva kao da je htio pokazati svoju moć u najvećem stepenu. Tek kada je Isus došao, počeo je uzmicati, tek tada uzdrmali su se temelji njegova carstva na zemlji.

Iz sv. Pisma znamo, da sotona može ući u čovjeka i mučiti ga duševno i tjelesno. To se često događalo u vrijeme života Spasiteljeva. Tako je On mnogo puta imao priliku, da pokaže svoju božansku moć nad sotonom. I sveto nam Pismo pripovijeda, kako je On uistinu vršio tu božansku moć. Tako je u Gerasi istjerao mnogo nečistih duhova iz opsjednutog (Lk. 9, 33—36), u Kafarnaumu izliječio je opsjednutog (Lk. 8, 26—34), bjesomučnog dječaka (Lk. 9, 38—43), bjesomučnog i nijemog (Mt. 9, 32—34).

Spasitelj je otišao u nebo, a tu je moć ostavio sv. Crkvi. Ona ju je vršila često osobito u prvo doba kršćanstva. Danas se rijetko događa slučaj izgona nečistog duha iz opsjednutog. Zaklinjanje se međutim vrši nad svakim, koji se krsti. To se ne čini, kao da bi onaj, koji se krsti bio ili morao biti opsjednut. Zaklinjanja kod sv. Krsta bivaju zato, jer čovjek prije krštenja pripada carstvu tmine, te je neprestano izvrgnut napadajima zla neprijatelja. A čini se to i zato, da čovjek bude unaprijed osiguran od utjecaja svoga najvećeg neprijatelja.

Tako je sv. Crkva svoju djecu zaštitila i ne prestano je čuva. Ali ona ne će da razumiju od kolikog ih je zla očuvala. Oni sami bježe u to zlo, ljubeći više grijeh nego svetost, više zlo nego dobro. Oni preziru majčinu ljubav, da služe tiranskoj sili. Mi znamo, da ima danas, kao što je uvijek bilo, osobito u doba nevjere, mnogo ljudi, koji vjeruju u tajne sile, čarolije, vještice itd. Mnogo je toga mašta ljudska izmislila, a od svega je istina to, da se sotona, naš neprijatelj može dopuštenjem Božjim umiješati u poslove ljudske. Ali onda ga ne može istjerati vlast ljudska, ni čarolije, ni vještice. Čovjek ne može nad njim gospodovati osim po milosti Božjoj, on ga ne može niti tjerati, nego samo po vlasti, koju je Krist ostavio sv. Crkvi. Ona je vječna uspomena Njegove pobjede, najbogatija i jedina riznica Njegovih zasluga, najnježnija majka Njegove otkupljene braće. Zato se mi kršćani ničega ne trebamo bojati. Bog je Gospodar svega, On je i jedini naš Gospodar. Mi smo djeca sv. Crkve, koja nas je primila u svoje krilo, oslobodila i zaštitila od zla duha. Moramo samo brižno paziti, da ne dođemo svojom krivnjom pod njegovo gospodstvo. U ropstvo njegovo dolazimo grijehom; on je otac laži i grijeha, a tko čini grijeh, rob je grijehu, kaže naš Spasitelj. Taj nas grijeh otimlje dragoj majci, on nam uzima slobodu duše, mir savjesti, pravu i trajnu sreću srca. On nas baca u bijedu. Grijeh nas baca u tiransku vlast našeg neprijatelja.

Zaklinjanje je blagoslovina, kod koje moramo na dvije stvari pripaziti. Jedno, da je sotona naš najveći neprijatelj, koji nas želi na bilo koji način podjarmiti. Drugo, da se moramo što tješnje priljubiti sv. Crkvi, koja nas je oslobodila po sv. Krstu ispod vlasti kneza tame. Ljubimo majku, koja je moćna, da nas očuva, koja tolikom brižljivošću nad nama bdije.

Pavle Pašiček.

KRŠĆANSKA OBITELJ

1. BLAGOSLOVNA MOĆ ŽENE

Oko je odraz duše naše, a to je isto i naša ruka. Ona govori svojim vlastitim jezikom: o silovitosti i blagosti, o jednostavnosti i nagrdi Božjega djeteta. Ruka može odbiti i otkazati, ali ona može i privući i ublažiti; ona odaje ravnodušnost kao i srdačnu odanost, ona može varati i istinu kazati. Tvoje ruke su svjedoci, često upravo izvršitelji tvojih čina, i tako stoje u najužem prijateljstvu s tvojom dušom.

Ako je duša puna dobrote i čistoće, tad će ruka činiti samo djela mira i poštenja. Kako je lijepa takva ruka! Ako je smiješ u svojoj držati, tad te pita u strahu, koliko bi pogibli mogla od tebe ukloniti, u koje ti slijepo hrliš.

Ako je duša sjedinjena s dobrim Bogom, tada iz nje struje izvori milosti u radine ruke. Onda one mogu blagoslivljati. Blagoslov Božji može doduše dijeliti samo svećenik, čije su ruke pomazane za Božju službu, — ali milost Božja posvećuje na neki osobiti način i ruku žene.

Zvanje ženino je da služi stvaranju života, bez sebične strasti. Ono je diže u blizinu dobromu Stvoritelju života. Djetešce, što dolazi na svijet, velika je briga. Još su veća briga djeca u svojoj zreloj dobi i kod svoje životne odluke. Zato majka neumorno sklapa ruke, jer ona osjeća u svojoj duši tajne niti, koje ju oduvijek vežu s njezinom djecom. Radi svoje blizine s Vječnim, čije je ona sredstvo u dijeljenju života, ima ona moć blagosiljanja.

Majčinski blagoslov daje krasan plod, Bog rado daje čuvarici i umnožavateljici života Majčinski blagoslov, zatvara rane, umiruje i posvećuje. Tko ga je u čas, kad je njegova majka bila najbliža vječnosti, na sebi iskusio, znade, kako li mu je dragocjen.

Koliko je dublje neka majka uronila u Boga: toliko neobičnije djeluje sveta njezina riječ Ja te blagosiljem u ime Oca i Sina i Duha Svetoga.

Pripovijeda jedna majka: Jednom sam išla istim putem s jednom mladom gospođom. Ona nije bila doduše majka u tjelesnom smislu, ali dobrota joj majčinska provirivala iz očiju. Tada dođe nama ususret jedna žena: jedno joj dijete na ruci, jedno je vodila za ruku, a jedno očekuje.

Kad je mimo nas prošla, spusti moja suputnica svoju glavu, kao da je htjela koga s poštovanjem pozdraviti i sad — sad podigne posve tiho, gotovo nezapažljivo nježno ruku i pravila je mali križić u zraku. Ja sam se gotovo stidjela, što sam bila svjedokinja tako tajne kretnje. Je li ovaj blagoslov vrijedio za majku ili za njezino djetešce?

Jedan derančić došao je putem u poderanom odijelu držeći zvrk u ruci i prosio je tiho ženu sitan novac. Jedan se časak zamislila, zatim uzme najljepšu jabuku iz svoje tržne košarice i reče: „Uzmi, dragi, jabuku!" — „Bog vam platio" — reče dječak sa zadovoljnim i veselim licem. — „Bog ti blagoslovio". — I opet načini blagosiljajući prstom u zraku križić, tako malen i tako nezapažljiv, da to nije mogao nitko zapaziti, osim onaj, koji je dobro pazio. Dugo sam kušala da o tom šutim. Ali moja zahvalnost prema ovoj ženi rasla je sve to više, moram da objavim puninu ženskog blagosiljanja to više, što više upoznajem nevolju i potrebu našega vremena. Tisućustruko prokletstvo leži nad nama, ono prijeti prije svega našoj djeci — jer ih majke više ne blagosilju.

Mi se žene mučimo sa stvarima, koje su našoj prirodi posvema protivne i hoćemo da time služimo obnovi naroda umjesto da sve svoje misli skupimo na blagoslov.

Dajmo blagoslov djelima ljubavi, blagosiljajmo riječima i djelima, blagosiljajmo znakom spasenja i mira. Ovaj sveti znak je već mnogo dijete spasao od tjelesne bolesti, prosvetio, zadovoljio, i očuvao od propasti.

Imaš li u sebi čežnju da pomažeš, tad ne zaboravi na svu moć blagoslova, koja dolazi od Boga. — Moguće da si se razočarala nad životom, jer ti je on uskratio veselje majke. Ne žalosti se. — Najveće u životu ostaje ti ipak otvoreno: moć blagosiljanja.

Ivo Mađarić.

2. NA RAZMIŠLJANJE ŽENIDBENIM KANDIDATIMA

I oko mora nešto imati.

Prije svega treba da vjerenici paze na to, kakova je karaktera budući bračni drug. Neka se djevojka htjela udati za nekoga mladoga čovjeka, koji je bio veoma odan piću. Zato zamole njezini roditelji župnika, neka joj taj naum izbije iz glave. Kad se potom župnik susreo s tom djevojkom, prijazno će joj: „Ma, Lizo, što ti pada na pamet? Za pijanca hoćeš da se udaš?" — Sa smiješkom će na to djevojka: „Gospodine župniče, ja ću ga već odučiti." Župnik joj reče: „Pamti ovu poslovicu: Vuk dlaku mijenja, a ćudi nikada." Djevojka odgovori: „Gospodine župniče, Antun je najljepši momak u selu, *a i oko mora nešto imati.*"

Župnik uvidi da je sve uzalud, te ode.

Šest nedjelja poslije svadbe susretne se opet s Lizom. Rupcem si je bila omotala glavu. „Što ti je?" — upita je župnik. „Ah, moj me je pijani muž lijepo uredio!" reče i pokaže župniku nateklo oko. Usto se jadikujući tužila na surovost svoga muža. Župnik je tješio mladu ženu, ali s primjetbom: „Da, da, Lizo, *i oko mora nešto imati!*"

Tako ste i vi, djevojke i mladenci, ludi i nepromišljeni, ako prije ženidbe gledate samo na tjelesnu ljepotu, a ne na karakter.

Što vrijedi zaručnica.

Mlad se čovjek htio oženiti. Budući da on tu stvar nije uzeo na laku ruku, nije slušao samo svoje srce, nego je osim roditelja, molio za savjet i župnika, što nažalost — većina onih

koji se žele ženiti, propusti. Prvo, što je svome pastiru htio očitovati, bilo je to, da je njegova izabrana vrlo bogata. „Kao miraz dobivam stotinu jutara zemlje". — Župnik uzme olovku i papir i napiše jednu nulu (0). Začuđen nad župnikovim držanjem reče, kao da se hoće ispričati: „Ali ona je i mlada i lijepa!" — Župnik ne reče ništa, nego napiše uz onu nulu još jednu (00). „...k tome je ona i dobra domaćica, dobro zna kuhati i gospodariti." — Župnik bez ijedne riječi napiše opet nulu (000). — „...potječe iz stare plemićke porodice, roditelji su joj veoma ugledni ljudi..." Opet jedna nula (0000). — „...zato je i vrlo izobražena i svršila sveučilište..." Peta nula (00000). — „...izvrsno svira na klaviru i zna i lijepo risati..." Župnik napiše šestu nulu (000,000). — „Gotovo sam zaboravio reći, — izvinjavao se mladi čovjek — da je moja zaručnica prije svega dobra katolikinja i da se jedamput u tjednu ispovijedi i pričesti". Tada župnik veselo napiše pred sve nule jedinicu (1.000,000) te reče: „Srdačno ti čestitam. Uzmi je za ženu, jer vrijedi jedan milijun!"

Mladi je čovjek shvatio savjet: Svaka dobra strana čovjekova bez vjere jednaka je nuli, ali tek kad je vjera oplemenjuje, dobiva svoju pravu vrijednost.

I ti, mladiću, ne oženi se nikad s takvom djevojkom, — a ti, djevojko, s takvim mladićem, — koji nemaju vjere.

Kratki i dugi „o".

Neki je propovjednik u propovijedi o sakramentu ženidbe rekao svojim slušateljima među ostalim i ovo: „U braku ima kratki i dugi „o". Pita li naime netko nevjestu ili zaručnika poslije svadbe, kako im je, odgovaraju obično: „O kako smo sretni. O kako je lijepo. O kako mi je sada dobro." Taj „O" izgovaraju sasvim kratko i radosno. Poslije nekoliko godina, možda već poslije nekoliko mjeseci odgovaraju na isto pitanje sasvim drukčije. Onda se čuju uzdasi kao: „Oh — kako me teško kuša Bog. Ooh, Ooh kako sam nesretna (nesretan). Ooh nikad nijesam mislila (mislio) da će i takovo što doći." To izgovaraju razvučeno i bolno. To je dugi „o" u braku. Ono uistinu i dugo traje, naime sve do smrti."

Brak nije samo stalež sreće, nego često puta i stalež boli i patnja. Jer se obično tek poslije vjeridbe pojavljuju pogreške i slabosti međusobne. K tome s djecom pridolaze patnje, brige i troškovi i štošta drugo. Stoga su već poganski Rimljani brak nazvali „coniugium" — jaram koji dvoje nose. I Arapi imadu duboku poslovicu: „Brak je opsjednuta kula; koji su vani, hoće unutra, a koji su unutri hoće van", t. j.

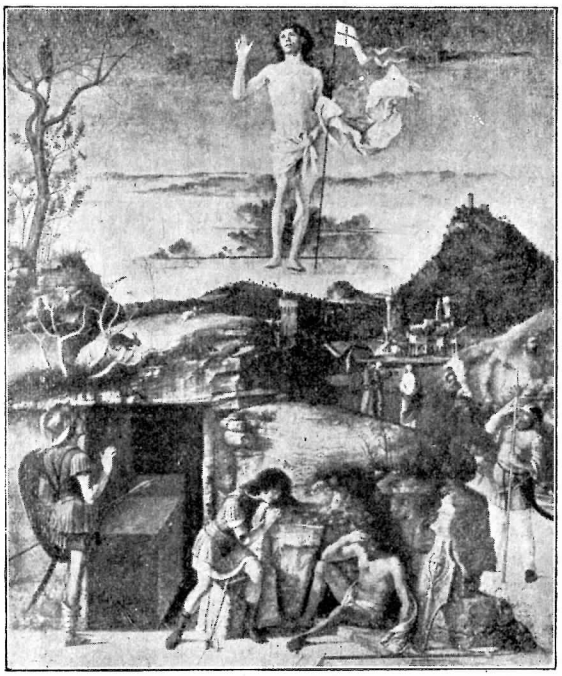

ISUSOVO USKRSNUĆE
Naslikao g. Bellini (oko g. 1470.)

mladići i djevojke rado bi se ženili i udavale; a kada su u braku, mnogo njih bi rado, da uopće nijesu u nj ni stupili.

Preveo: **Josip Haltmayer,** *bogoslov.*

OROŠENE IVANČICE

(NASTAVAK.)

U daljini.

Na zemlju se spuštao sumrak, htio je zaodjeti u crnu haljinu. Nije mu trajno uspjelo, jer se naskoro pojavio pun mjesec i svu prirodu čarno posrebrio. Kako li je divan bio Triglav u svoj svojoj veličini. S njegovih se vrhunaca bajno odrazivala bjelina snijega. I drugi se vrhovi zaodjeli u snježanu bjelinu, a uz puteljke se bijelile tisuće i tisuće miomirisnih narcisa. U tom večernjem proljetnome čaru tiho i zamišljeno koraca prema nepoznatome dvorcu na jednom vrhu Slovenije Ivančica s malim sinčićem Ivankom u naručju. Dijete spava u majčinom srcu, omotano u pelenice. Ivančica je ostavila svoju rodnu grudu i zaputila se u daleke nepoznate krajeve. Kod kuće je zapala u bijedu i nevolju. Očevine nije imala, jer je ono malo zemljišta oko garišta očinskog doma prodala i potrošila na uzdržavanje nakon smrti muževe. On joj nije ništa ostavio, jer nije ništa ni imao, do svoje zasluzbe. Nakon rođenja Ivankova poslala je na vladu molbenicu, da dobije učiteljsko namještenje na kojoj osnovnoj školi, ali molbenica joj je bila doskora vraćena. Dopisom joj se kratko javlja, da za sada nema prazno učiteljsko mjesto. Privatno je čula, da ona, kao supruga jednoga veleizdajice, ne može računati na državno namještenje. Dobri župnik je počivao već u hladnome grobu, i tako ona nije našla više nigdje pomoći. Odlučila je stoga pobjeći daleko od drage domaje i u bratskoj Sloveniji živjeti svima nepoznata. Na svijetu nema više ionako nikoga od svojih, do li malo dijete Ivanka. Samo je nestala iz

svoga sela netragom. Pošla je u Zagreb, gdje je opet u svetištu presv. Srca klečala i pred svetohraništem i pred kipom Lurdske Djevice i opet ondje molila i ovom zgodom ostavila kod nebeske Majke kiticu suzom orošenih ivančica. Molila je mnogo i dugo. Svoje je dijete prikazala Gospodinu i prečistoj Djevici, obećala im, da će, uz Njihovu milost, sav svoj život posvetiti tome, da svoje dijete uzgoji i Njima na službu. Odlučila je ondje u tu nakanu i moliti i trpjeti i raditi i sve žrtvovati.

„Zato tako hoću", kazala je, „jer Te ljubim, moj premili Isuse, i je[illegible]ebe ljubim, o nebeska Majko. Možda će mi jednom i na ovom svijetu svanuti bolji dani uza sina svećenika, ali ja to ne tražim. Isuse, teško je i preteško, bolno je, prebolno, ali daj mi snage, da ne tražim sebe nego Tebe, samo i jedino Tebe..."

Pošla je još jednom na grob svoga muža. I tamo je molila i plakala, i njemu je stavila na grobni humak kiticu suzom orošenih ivančica, a onda je pobrzala na kolodvor, i unišla je u vlak za Ljubljanu. Iz Ljubljane se odvezla u Jesenice. Iz jeseničkog se kolodvora zaputila na jedno brdo bez cilja u molitvi, u mislima i u suzama. Ugledavši u mjesečevu svijetlu jedan dvorac na brijegu, ogledala se dobro na sve strane, da se uvjeri, je li ondje sama. Razabravši, da je posve sama, i da je nitko ne može vidjeti, poljubila je žarko svoje dijete, orosila ga vrelim suzama, stavila pred vrata od dvorca, pozvonila i sakrila se. Odmah je čula lavež pasa, ali i ljudske korake. Motrila je iza ogromne omorike, što će biti s njezinim djetetom. Neka je žena uzela dijete na ruke, pobrala pismo uz dijete i stala vikati u slovenskom jeziku:

„Gospodine, ajte brzo dolje, ovdje je ostavljeno nekakvo dijete. Žurite se, molim lijepo."

„Kakvo dijete? Zar luduješ?", ozva se muškarački glas. — „Bježi brzo cestom, da uhvatiš osobu, koja je dijete nastavila. Tu se jamačno radi o kakvom zločinu."

Stariji se čovjek spustio niz stube, uzeo dijete u naručaj, a djevojka je potrčala cestom prema Jesenicama. Nadošlo je još nekoliko ženskinja, i jedna je uzela dijete na ruke. Gospodar je uzeo pismo, koje je palo na zemlju i stao čitati glasno:

„Ljudima dobroga srca.

Uboga majka nemajući sredstava, da uzdržaje svoje dijete ponizno moli, da ga ljudi dobroga srca uzgoje. Dijete je zakonito, kršteno na ime Ivanko. Majka za njim plače, ali u bijedi i nevolji ne zna, što bi učinila. Ponizno moli, da je ne traže putem novina ili preko redarstva. Bog će Vas izobiljno nagraditi."

„O, to je jamačno dijete iz Austrije," tumačio je stariji gospodin, „jer pismo je pisano u njemačkom jeziku. Odnesi dijete u kuću, pa ćemo sutra vidjeti, što bi čovjek s njime učinio."

Svi su unišli u dvorac, a tako i djevojka, koja nije na cesti nikoga mogla uhvatiti, dok je Ivančica ostala uz omoriku i gorko plakala. Nakon nekog vremena, kad se i zadnje svijetlo u dvorcu utrnulo, otišla je prema crkvi, koju je već prije zapazila. Pred zatvorenim je vratima probdila cijelu noć u žarkoj i predanoj molitvi, u raznim mislima i osnovama i u vrelim suzama. S Gospodinom je razgovarala tako pouzdano kao da Ga vidi pred svojim licem. Kad je u osvit rumene zore neopisivim čarom zaodjenuo Triglav i ostale visoke vrhunce u odjeću ružičaste boje, ona se sakrila pomno u šumu. Sakrivena poput plahe srne čekala je tako nekoliko sati, kad li pozvoni na vrata onoga dvorca, odakle je dopirao glas njezinoga jedinca.

„Dobro jutro, milostivi gospodine", pozdravi ona gospodara, koji je otvorio vrata od vrta.

„Bog dao," odvrati joj on u hrvatskom jeziku, kako je i ona govorila. „Izvolite, gospojice?" zapita je učtivo i veoma ljubazno.

„Nisam ja gospojica," odgovori Ivančica, „nego sirota, koja molim i tražim namještenje. Ponizno molim, uzmite me u službu", nastavi ona plačući.

„Čudne stvari," poluglasno šapne gospodar. „Jučer sam dobio nekakvo njemačko dijete, a danas mi se nuđa u običnu službu nepoznata hrvatska gospojica." Zatim nastavi glasno:

„Odakle ste, gospojice? Vi ste Hrvatica, i ja sam Hrvat."

„Kazala sam, da nisam gospojica, nego sirota. Došla sam iz Zagreba," odvrati Ivančica.

„A što se šalite," prihvati on. „Ta, vi ste tako lijepo odjevena, ruke su vam tako fine, pa vi da niste gospojica, i vi da tražite službu. Zašto plačete?"

„Moram plakati, kad sam tako nesretna na ovom svijetu," uzdahne ona i nastavi: „Molim lijepo, uzmite me u službu. Sve ću Vam poslove rado obavljati, kakvegod želite."

„Čekajte malo. Ako se ne šalite sve u suzama," produži on, „dajte mi službinsku knjižicu, da vidim, tko ste. Ja doduše ne trebam sada službavke, no trebat ću je nakon mjesec dana, jer se moja sobarica udaje, pa me ostavlja. I do toga će biti štogod posla za vas. Molim knjižicu."

Ivančica zapane u grozan plač i tek nakon nekoliko časova promuca:

„Isuse premili, zašto me toliko kušaš?" Zatim će gospodaru: „Milostivi gospodine, imajte smilovanja sa mnom, nesretnijom od najbijednije prosjakinje. Uzmite me barem na pokus, pa ćete se na mojem radu i marljivosti uvjeriti, da sam ja sama za sebe jamstvo bez ikakve knjižice. Ta vi imate još uvijek dosta vremena, da me potjerate."

„Čudno, čudno," opet će starac na pola tiho. gledajući Ivančicu onako zaplakanu i umolna pogleda. Nato će:

„Ajde, pođite unutra, vidjet ćemo. Za sada ćete njegovati jedno nastavljeno njemačko dijete, a nakon mjesec dana bit ćete sobaricom, ako vas prije ne otpremim."

Ivančica je unišla u dvorac, a gospodar je nekako nevoljko sam sebe korio:

„Ja uvijek popuštam ženskim suzama. Ne bih smio tako. Bog zna, kakvo je to čeljade. Međutim, možda ipak činim djelo milosrđa. Kušat ću. Spasitelj nam je naložio, da budemo milosrdni."

(Nastavit će se.)

ŠIRITE „NAŠU GOSPU LURDSKU"!

GOSPA DOBROG SAVJETA

USKRSNUO JE, KAKO REČE.

„Uskrsnuo je, kako reče," riječi su svetog Mateja, kojima nas uvjerava, da je Božanski naš Spasitelj zbilja slavno uskrsnuo od mrtvih. To su zapravo riječi samoga anđela, kojima je navijestio uskrsnuće Isusovo pobožnim ženama, kad su došle na grob Spasiteljev. Te se riječi ponavljaju svake godine već skoro dva tisućljeća diljem cijeloga kršćanskoga svijeta. Za nas je ljude utješna činjenica, da je Isus uskrsnuo, jer je time najsjajnije dokazao, da je On pravi Bog. Zato uskrsnuće Njegovo jača i učvršćuje našu vjeru. Isus nam je svojim uskrsnućem podao neprevarljivo jamstvo naših nada u naše uskrsnuće i u našu vječnu nagradu. Njegovo uskrsnuće može i mora još više rasplamtiti našu ljubav spram Njega, jer je svojim uskrsnućem konačno nadvladao pakao i pripremio nam lijepo nebo.

Gospodin je u više navrata govorio proročanske riječi o svojoj muci i smrti, ali i o svome uskrsnuću. „Sin čovječji treba, da se predade u ruke ljudske, i ubit će ga i treći dan uskrsnuti." „Evo uzlazimo u Jeruzalim i Sin će Čovječji biti predan... i treći će dan uskrsnuti." Upozoruje Gospodin i na znak proroka Jone. Kao što je Jona bio u utrobi ribe tri dana, tako će i On biti u utrobi zemlje tri dana, ali treći će dan uskrsnuti. Sveta povijest nam je potpunoma zajamčena. Prema njezinom opisu Gospodin je na veliki petak podnio teške muke za naše vječno spasenje. On je bio bičevan, okrunjen trnovom krunom i napokon razapet na križu. Sva je Njegova presveta krv istekla na križu. Zato mu i rimski vojnici nisu prebili golijeni, nego Mu je jedan za svaki slučaj sulicom otvorio Srce. Neprijatelji se Isusovi poskrbili, da On umre, i to im je pošlo za rukom. Isus je izdahnuo, i bio na brzo nakon toga pokopan po svojim prijateljima Josipu iz Arimateje i Nikodemu. Žalost se prevelika razlijegala Kalvarijom. Sama je mrtva priroda sučuvstvovala s mukama Spasiteljevima. Sunce je pomrčalo, zemlja se potresla, kamenje se raspadalo. Otkupitelj je naš umro i položen u grob. To je veliko otajstvo, ali ipak istiniti događaj, da On, početnik života leži u grobu mrtav.

Upravo smrću nadvladao je Gospodin smrt. Košto su se izvršile sve proročke riječi o Njegovoj muci i smrti, tako se izvršilo i proročanstvo Davidovo: „Ne ćeš dopustiti, da Svetac Tvoj dospije u trulost." I nije dospio taj Svetac nad svecima u trulost. On je uskrsnuo. U ranu zoru ustade naš Spasitelj iz groba u velikome slavlju. Pobožne žene ne misle na uskrsnuće Njegovo, nego polaze do groba, da Ga pomažu dragocjenim pomastima, i tako Mu mrtvo tijelo što dulje uščuvaju u grobu. „Nije ovdje, jer je uskrsnuo, kako reče", govori im anđeo na praznome grobu. Uskrsno se veselje razlijega sada među Njegovim vjernicima, utjeha silazi u ožalošćene duše. Istina, učenici ne vjeruju na laku ruku u uskrsnuće Isusovo, no to je dobro za nas. Tako smo barem sigurni, da je On uskrsnuo, jer je učenicima pokazao svoje ruke i noge i svoje probodene grudi. Po Njegovom presvetom tijelu, po Njegovim ranama, po Njegovom poznatom milom glasu, jasno su ga upoznali. I ne jedamput nego u mnogo navrata se uvjerili, da je On uskrsnuo, jer je s njima boravio na zemlji kroz punih četrdeset dana. S njima je razgovarao, jeo i

SV. JOSIP (slavi se 19. ožujka)

hodao, njih je poučavao o kraljevstvu nebeskom i njih je postavio za propovjednike i širitelje toga kraljevstva svojega na zemlji. Uskrsno se veselje orilo iz ustiju i srdaca i tolikih drugih ljudi, koji su na svoje oči vidjeli svoga uskrsloga Učitelja.

To je uskrsno veselje i do nas doprlo. I mi smo tako sretni, da smo članovima svete Crkve katoličke, u kojoj se zanosno pjeva svake godine svečana pjesma uskrsnuća. „Da nije Krist uskrsnuo, uzaludno je naše propovijedanje i uzaludna je naša vjera", s pravom govori sv. Pavao. I baš zato, jer je Isus uskrsnuo i jer Ga je i sam sv. Pavao vidio na svoje oči, on propovijeda o Njegovom uskrsnuću po cijelom tada poznatom svijetu i širi tu divnu svetu vjeru. U toj vjeri i u životu po načelima te svete vjere postoji neprevarljiva nada i našeg uskrsnuća za vječni život.

Dr D. Hren.

LURDSKA ČUDESA

DVA SLUČAJA ČUDESNOG OZDRAVLJENJA.

Lurdske novine, koje donose vijesti iz lurdskih svetišta, pišu o dvjema ozdravljenjima ovako:

Iznosimo s „potpunom rezervom" ova dva slučaja ozdravljenja, o kojima su nam isti dan stigle poštom vijesti: jedna iz Genove, a druga iz Guadalupe. Obadvije vijesti spominju ukazanje Naše Gospe. Ne ćemo odbiti odmah događaje takve naravi, jer znamo, da su mogući; ali će svatko shvatiti, da mi izjavljujemo opreznu sumnju pred takvim događajima, koji se dadu teško kontrolirati.

I. — Budući da vijest o ozdravljenju, koja nam dolazi iz Basse Ferre, iz Guadalupe, u Meksiku, nije popraćena liječničkom potvrdom ni ikakvim svećeničkim svjedočanstvom, koje bi potvrđivalo kazivanje potpisanih, zadovoljit ćemo se s opisom.

Radi se o mladoj siroti od 16 godina, koja je nenadano oboljela i bila 3 dana bez svijesti. Kad se osvijestila, nije znala više govoriti, hodati niti je ikoga prepoznavala. Pozvani su se liječnici nadali, da će joj se svijest možda povratiti, ali polako. No osam dana iza toga za vrijeme procesije s Presvetim Sakramentom kod posljednjih svečanosti u času, kad je Presv. Sakramenat prošao mimo kuće, baka djevojčice kleknuvši pred krevetom zazove kao u Lurdu: „Gospodine, ako hoćeš, možeš je ozdraviti. Gospodine, daj da progovori, da čuje, da hoda!" — Djevojčica pomakne usnicama i progovori. Zatim najedamput počne plakati govoreći, da je vidjela Bl. Djevicu, i moleći prisutne da Je zajedno s njom zazivaju: „Sveta Djevice, ozdravi me".

Ona ispripovijedi, kako je vidjela našu Gospu Lurdsku kao u nekom lijepom oblaku. Gospa je imala mnogo cvijeća do svojih nogu, a strop sobe da joj se pričinjao sasvim modrim. Sveta joj se Gospa smiješila kao i njezinoj tetki, koja je bila kraj nje, i ona je uvidjela, da je ozdravila. Možda je to bio samo san, ali takav je sadržaj vijesti, koju je napisala baka djevojčice.

II. — Druga nam vijest stiže od gosp. dekana crkve sv. Nazarija iz Arenzano, provincija Genove.

On svjedoči, da je njegova župljanka gđa Lujza Damonte, stara 33 godine, bila na umoru radi vrlo teških bolesti, točno opisanih u svjedodžbi dra Pio Dameri, liječnika-kirurga u Arenzano. Uvečer na Sve Svete 1930. uvjeren, da ona ne će proživjeti noći, pođe, da posljednji put pohodi bolesnicu, kojoj je već bio podijelio posljednju poputbinu. I on se vrati kući, nakon što se pomolio na čas zajedno sa bolesnicom i njezinom porodicom, ostavivši je u istom teškom stanju.

I evo nastavka, što ga govori sama bolesnica: „Iza svećenikove molitve zaspala sam noćas, a zatim probudivši se vidjela sam neko svijetlo i sjajnu zraku, koja je dolazila od Gospe nada mnom postavljene. Od toga časa moje se zdravlje brzo popravljalo sve do potpunog ozdravljenja." Ozdravljenje dakle nije bilo trenutačno.

Svjedočanstvo dra Pia Dameri zadovoljava se naravno time, što izjavljuje, da su liječnici, koji su pregledavali bolesnicu, držali, da je neizliječiva radi različitih bolesti naročite vrste, koje se jedna iz druge razvijaju i proizvode do izvjesnog bolesnog stanja. A kod ove gospođe protiv svakog očekivanja popravilo se stanje do potpunog ozdravljenja. To su, evo, činjenice koje su nam javljene.

Mi ih ne ćemo tumačiti; mislimo naprosto, da su takve, da mogu zanimati neke naše čitaoce.

ŠIROM SVIJETA

NOVA PROGONSTVA U MEKSIKU.

U ispaćenoj i mučeničkoj zemlji Meksiku opet su mučeništva na dnevnom redu. Otkako je god. 1929. predsjednik meksičke republike Portes Gill sklopio primirje sa sv. Stolicom, nadali su se meksički katolici, da će im svanuti bolji dani. No to nije dugo potrajalo. U posljednje je vrijeme znatno osilila masonsko-boljševička stranka i neprestano traži nove načine, kako da uspiri neprijateljstvo prema katoličkoj Crkvi.

Nevina kršćanska krv prolijeva se osobito u državi Vera Cruz. Zapaljene su mnoge katoličke crkve. Dok se vjernici u crkvama mole, dotle bezbožnici bacaju unutra bombe tako, te se uništavaju nesamo crkve nego i dragocjeni životi mnogih katolika. — Kad su prošle godine u nekoj crkvi u gradu Vera Cruz tri svećenika predavala pred 2000 djece kršćanski nauk, iznenada nahrupi u crkvu više naoružanih ljudi, koji su djecu rastjerali, dva svećenika ubili, a treći je ranjen jedva pobjegao. — Iza ovoga krvoločnoga čina pisao je verakruški biskup Rafael Guizar pismo namjesniku -tiraninu Tejedi, gdje se bolno jada nad okrutnim prolijevanjem nevine kršćanske krvi. „Nigda nijesam želio više dug život nego li ga želim danas," — pisao je odvažni biskup, — „da mogu biti pri ruci svojim vjernicima u ovim teškim vremenima. Kad bi mi Bog ovoga časa dao i kraljevstvo nebesko, molio bih Ga, da se malo ustrpi, samo da mogu biti na bojnom polju sa svojom djecom, koja za vjeru krv prolijevaju. No, sasvim tim, gospodine namjesniče, ja Vam se predajem na najsvečaniji način pred cijelim svijetom i pred čitavom našom republikom, da me mučite i da me usmrtite uz obećanje, da ćete vratiti vjersku slobodu mome katoličkome puku i da ne ćete prolijevati nevinu krv mojih svećenika i mojih nedužnih vjernika."

U najnovije vrijeme je nadbiskup grada Meksika Msgr. Diaz zatvoren, a nadbiskup Guadalajare Msgr. Orizco uapšen je i aeroplanom otpravljen izvan Meksika. Ovaj sijedi starac nadbiskup poznat je još iz vremena bivšega predsjednika republike Callesa i njegovih progona. Nije onda htio ostaviti svoje stado, već se uz opasnost života sakrivao u planinama svoje prostrane nadbiskupije i tješio vjernike. — Kad su ga neki dan uapsili misleći, da će ga ustrijeliti, zamolio je vojnike, da ga ostave nekoliko minuta, da se pripravi na smrt. No kad mu je zapovjednik rekao, da ima naredbu da ga prebaci aeroplanom preko granice, nadbiskup je odgovorio, da bi hiljadu puta više volio smrt, nego da ga rastavljaju od njegova stada.

Meksički su katolici ovim vladinim divljanjima do vrhunca ogorčeni i uzrujani.

Sada se samo nastavljaju progonstva, koja je najužasnije provodio bivši predsjednik Calles. On je i u novoj vladi imao postati ministrom. Ali novine javljaju, da je obolio od teške i neizlječive bolesti gube. On se obratio. Uz njega borave neprestano po njegovoj želji dva svećenika isusovca. Darovao je nove orgulje glasovitom meksičkom Marijinom svetištu Gospe Guadalupske prigodom jubilarne godišnjice te crkve. Isto tako je o svom trošku dao nabaviti sav potrebni materijal za podignuće jednog veličanstvenog spomenika za tu jubilarnu slavu. — Istina, on se obratio, ali sam Bog znade, kako će dugo još snositi meksički narod teške posljedice njegovih zakona protivnih sv. vjeri!

VJESNIK SV. JERONIMA
UREĐUJE DR JOSIP ANDRIĆ

JE LI KNJIGA NAŠA ZADNJA BRIGA?

Nije i ne smije biti. Knjiga je temeljni kamen u zgradi narodne prosvjete. A svi znamo, da narod bez prosvjete mora propasti, mora ga nestati u moru prosvijetljenijih drugih naroda. Narod, koji ne nastoji, da se prosvjetom što većma uzdigne i što jače prosvjetno uznapreduje, ne može se nikako uzdržati u utakmici s drugim narodima. Takav se narod sam odriče svoje budućnosti. I nemojte se čuditi, kad saznate, da u cijelom svijetu

jaču vlast imadu narodi, koji više čitaju

i koji prema tome knjige više cijene te ih smatraju jednom od svojih prvih potreba. Ima i takvih naroda, koji su brojem manji od nas Hrvata, pa u svijetu više vrijede od nas i svuda imadu jaču riječ nego mi. Čudno je to mnogima, koji ne znaju, da su ti narodi načitaniji od nas i da njihov ugled i njihova važnost dolazi baš od te njihove načitanosti. Neki to možda ne će htjeti ni vjerovati, a ipak jest tako.

Knjiga je velevlast

i to velevlast, koja je jača od bilo koje države. Knjiga vlada nad više milijuna ljudi, nego li ijedna država. Vlast knjige prelazi granice sviju država te seže i onamo, kuda vlast puške, topa i sablje ne može da dosegne. Knjiga je najjače, ali i najmiroljubivije oružje, kojim se mogu izvojštiti trajnije i slavnije pobjede nego li ikakvim topovima i granatama.

Ovih se dana drži u švicarskom gradu Ženevi takozvana konferencija za razoružanje. Sastali se predstavnici sviju država, da se dogovore, kako da zapriječe ratove među narodima. Vijećaju i dogovaraju se, a što će načiniti, to se još ne zna. Sav svijet upire oči u tu konferenciju s velikom nadom, jer svi narodi žele, da se osigura mir u svijetu. Ali kad bi svim onim svjetskim političarima, koji sada vijećaju na konferenciji za razoružanje, doista bilo stalo do pravoga mira i prave bolje budućnosti čovječanstva, stvorili bi sada u Ženevi među ostalim i ovakav zaključak:

mjesto oružjem treba se oboružavati knjigama,

koje neka budu glavna obrambena snaga svake države i pravi čuvar svjetskoga mira među narodima. Ni polovicu toliko novaca ne bi se moralo trošiti za obranu i sigurnost države, a deseterostruko bi veća korist bila. Dakako neki čuvari reda i državne obrane morat će uvijek postojati, ali kad bi se na ovoj konferenciji za razoružanje svi narodi složili, da temeljno shvaćanje državne sigurnosti i obrane promijene prebacivši težište na bolje duhovno (a na tom je polju knjiga glavno oružje), pa da to svi iskreno prihvate, nikad veće sreće.

Ne će to nažalost još biti, jer jedan narod ne vjeruje drugome. A ta nepovjerljivost dolazi odatle, što među narodima ne vlada pravi

duh kršćanske ljubavi,

bez kojega mora prije ili poslije doći do nesuglasica, razdora, svađe, kavge i do najgorega: do neprijateljstva, koje se među državama izrođuje u ratove. Baš s obzirom na taj nedostatak kršćanske ljubavi zapada nas katolike velik zadatak u životu i svijetu: mi moramo biti

sijači kršćanske ljubavi

među pojedincima, među skupinama, zajednicama i među narodima. Tko to ne shvaća i tko prema tome ne radi, nije pravi katolik. Katolik mora iz ljubavi prema Bogu ljubiti bližnjega svoga kao samoga sebe, te ne smije ni drugome učiniti, dapače ni želiti ono, što sam sebi ne bi učinio ili želio. Ima li divnijega i sigurnijega temelja za mir među ljudima i u svijetu, nego što je taj? Nema. A da to načelo općega kršćanskoga mira prodre, osvoji sve ljude i pobijedi svuda, tu može najviše pomoći

dobra knjiga,

koja ne poznaje zapreke, kada treba razvaliti i najtvrđe utvrde ljudske okorjelosti i zloće. Dobra, katolička knjiga najjača je potpora vjere i obrambena snaga katoličanstva. Na polju knjige vodi se odlučni boj između vjere i nevjere, između vlasti Kristove i sotonine. Gdje ne vlada knjiga, koja služi Bogu, prevladat će knjiga, koja je u službi paklenih sila. Koji se narod ne pobrine za vremena, da bude oboružan i osiguran katoličkom knjigom, taj ne će izbjeći robovanju bezvjerskoj knjizi. Ne mariti za knjigu možeš danas, sutra, godinu, dvije — ali sve je to samo privremeno, jer će napokon ona ipak prevladati. Što kasnije, to gore, jer dok danas odbijaš dobru, katoličku knjigu, sutra će ti se nametnuti zla knjiga, a da i sam možda ne opaziš, u kakvo si zlo upao.

Zlo je danas svakom, da ne može biti gore. Ali u tom se zlu ne smijemo izgubiti tako, da ne držimo na pameti svoju budućnost. A tko na svoju budućnost i na budućnost cijeloga hrvatskoga naroda misli, tko želi, da ta budućnost bude zaista bolja nego sadašnjica, taj ne će odbijati dobre hrvatske knjige od sebe, nego će dobru, katoličku knjigu još više zavoljeti prema onoj: u zlu se pravi prijatelj poznaje. Boljega prijatelja hrvatski narod nema, nego što je dobra, katolička knjiga. Zato nam knjiga ne može i ne smije biti posljednja briga, nego prava potreba i po tom jedna od prvih naših briga, koju treba imati uvijek na pameti, uvijek primati u dobru i zlu, radovati joj se, čuvati je i dati joj dostojno mjesto u svojoj kući i u svome srcu. Tko tako radi, taj može vedra pogleda da gleda u svoju budućnost, a ako svi budemo tako radili i hrvatska katolička budućnost će s Božjom pomoću zastalno biti sretnija.

Dr Josip Andrić.

DOBRA KNJIGA

Papa Pije XI. proslavio je 12. veljače ove godine desetu godišnjicu, otkako je zasio na stolicu sv. Petra i postao vrhovni glavar katoličke crkve. U nesređenosti sadašnjice sadašnji Papa pokazao je mnogo čvrstih puteva, kojima treba da kreću pojedinci, obitelji i narodi. Svaki čovjek treba da se pobliže upozna s ličnošću sadašnjega Pape, s njegovim životom i radom, napose sada prigodom desete godišnjice njegova krunisanja. Društvo je sv. Jeronima izdalo posebnu knjigu o životu i radu sv. Oca, te želeći da prodre u svaku pa i najsiromašniju hrvatsku kuću poklanja je pretplatnicima „Naše Gospe Lurdske" u bescjenje. Pojedini komad oni mogu dobiti za 5 dinara. Ako naruče najmanje 10 komada, računa im se svaki komad po 3 dinara. Ako naruče najmanje 50 komada, svaki im se komad računa samo po 2 dinara. Uz takve pogodnosti sigurno ne će biti niti jednog pretplatnika „Naše Gospe Lurdske", koji ne će sebi nabaviti tu lijepu knjigu o vrhovnom glavaru crkve i nastojati da je i u svojoj okolici što više raširi.

Igrokazi za sela i varoši. Društvo sv. Jeronima bilo je svojevremeno pokrenulo izdavanje pučkih igrokaza i bacilo u svijet priču iz evanđelja „Rasipni sin" (napisao P. Matijević u 4 slike, 12 lica, cijena 8.— dinara) i seljačku glumu „Z a z e m l j o m" (napisao M. Lamot u 4 čina, za 20 muških lica, cijena 10.— dinara). Ovih dana taj niz pučkih igrokaza obogatio se sa nekoliko novih i vrlo lijepih komada, koji će dobro doći društvima i diletantskim sekcijama širom naše domovine. U taj niz u prvome redu ide evanđeoska slika u 2 čina „D o đ i, i d i z a m n o m", koja se događa u Jerusalimu u doba Kristovo. Napisana je za 7 muških lica i vrlo je prikladna za korizmu i za dane Velikog tjedna. Cijena 10.— dinara. — Vesela igra u jednom činu za dječake „M a l i p t i č a r i" također spada u taj niz. Napisana je za 4 muška lica. Pojedine dijelove je uglazbio M. F. Lederer, a note su priložene na koncu knjižice. S malo sredstava i ova se igra dade vrlo uspješno iznijeti na pozornicu. Cijena joj je 20 dinara. — Što je „Đođi, idi za mnom" za muška lica, to je igrokaz „D v i j e m a j k e" za ženska lica. Događa se također u Jerusalimu, a ima 7 ženskih uloga i jedan čin. Oživljava događaje, koji su se zbili u vezi sa smrti Spasiteljevom te će vrlo dobro doći za uskrsne priredbe. Cijena 10.— dinara. — U nizu pučkih i društvenih gluma slijede još i ostali komadi, koji su već u štampi. Svi se igrokazi naručuju kod Društva sv. Jeronima, Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21.

„Lurdska Ruža" ili mjesec posvećen Gospi Lurdskoj je prekrasni molitvenik za mjesec svibanj. Priredio ga je O. Jerko Vlahović, dominikanac, i evo je izašlo njegovo drugo izdanje. U njemu se nalazi 31 razmatranje, vijenčić molitava, ružarij, devetnica, trodnevnica i pjesmice u čast Bl. Dj. Marije. Ovaj molitvenik tako je udešen, da je potpun obrednik za svibanjsku pobožnost, koliko za svećenika u crkvi, toliko i za vjernike. Po njemu se može u obiteljima (kako je to običaj po nekim našim krajevima) obavljati zajednička svibanjska pobožnost. Molitvenik ima 274 stranice. Naručuje se kod samostana otaca Dominikanaca u Splitu. Cijena mu je brošurano 12 din, uvezano u platno 16 dinara.

„Anica" je najnoviji roman, koji je izdala Knjižnica Dobrih Romana. Napisao ga je svećenik F. S. Finžgar, koji već dugi niz godina uređuje izdanja slovenačke Družbe sv. Mohora, a koji je ujedno poznat kao jedan od najzaslužnijih suvremenih slovenačkih književnika. Roman „Anica" opisuje dogodovštine seljačke djevojke, koja radi u kući posjednika Mokara, iznosi svu ljepotu i sve patnje družinskog života na selu te iznosi ljubav djevojke Anice i radnika Ivana. Siromasi su, a sreća im se smiješi kroz sve stranice romana. No Ivan odlazi u Ameriku, da sakupi novaca, kojim će započeti samostalni život sa Anicom. I Anicu tjera za njim njihov zajednički grijeh, ali joj ne uspije, da se u pravo vrijeme nađu, pa roman završava s povratkom Anice u njezin siromašni obiteljski dom. — Svatko će na dušak pročitati ovaj roman, lagan i zanimljiv, a opet tako lijep i istinski, da je milina. Naručuje se kod Knjižnice Dobrih Romana, Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21. Cijena mu je 15 dinara.

„ZAGORKE", d a l m a t i n s k e p r i p o v i j e s t i o d f r a n j e v c a L u j e P l e p e l a, u kojima nam poznati pučki pisac franjevac iz Dalmacije prikazuje selo, gdje kao župnik živi i koje on u tančine poznaje. U tim pripovijestima iznosi tegobe, ali i slasti života na selu prikazujući dobre i zle ljude. U ovim pripovijestima značajno je to, da ni njegova lica ni predmet, koji obrađuje, nisu izmišljeni. Plepelov seljak dokazuje nam, da seljak i te kako može da bude izvrsna tema za književnu obradbu. Izgleda upravo zbog toga, da onima, koji poriču selu jednu jaku književnu obradbu, pisac u „Vozarevoj kćeri" je i dobacio one riječi: „Reci, oči moje mile. I sirotinja ima i srce i dušu." I baš upravo to srce i tu dušu sela pisac iznosi pred javnost, da je upozna. Pisac nam prikazuje različne događaje u jednom te istom društvu i od glavnog junaka, koji stradava (n. pr. Ivan u „Pregorenom životu"), stvara pouku, koja od sebe dolazi, o sebi promišlja i sebe ispituje. Opreènost njegovih junaka u volji, poletu, strastima, iznenadnim ganućima, izricanju čuvstava pa i onda, gdje je bol prepuna, lica su snažno prikazana. U nevolji pokazati jaku dušu, koja, iako je patnja ogorčava, ipak ostaje jaka, da sobom vlada i pored uzdisaja, kojima se ne pušta maha, dapače posred najljućih boli ipak duh toliko vedar zadržati, da unapred kazuje, kakva će koga budućnost sresti, jest nešto, što nalazimo u umjetnosti starih klasika, a što u ovim pripovijestima sa sela u našem čovjeku, u elegantnoj kratkoći, brzom i lakom razvoju, u mekim, slatkim i gorkim čuvstvima Plepel upravo majstorski iznosi.

U starom Martinu („Pregažen život") i Ivanoviću („Vozareva kći") pisac je na vrlo fini način prikazao dio sebe, ali kao istiniti izražaj psihe sela, koja selom, ali zagorskim dalmatinskim selom, vlada. Plepel je pjesnik u prozi, stihu i snažnom biranom narodnom izrazu kao i u plemenitim čuvstvima, koja očituje slobodno u bujici nježnih osjećaja. U svim pripovijestima radnje su zorno izrađene. Ženska su lica naravska u ljubavi i požrtvovnosti. Osobito je lijepo iznešena ljubav majke u času, kad Marta („Pregažen život") primajući sina u kuću, protiv volje očeve, veli razjarenomu mužu riječi dostojne samo majke: „Rasijeci me. Kud će majka između muža i sina! Meni sudi kao najgrđoj dušmanici, ali njemu oprosti." Plepel je „majstor sela" ali dalmatinskog zagorskog sela, što svjedoče nesamo njegove prijašnje pripovijesti „Dalmatinke", koje je prije šest godina izdalo Društvo sv. Jeronima, već mnogo ljepše i psihom i temperamentom i tehnikom netom izašle „Zagorke", koje se naručuju „Tiskara Kačić" — Šibenik — „Narodna prosvjeta" (Kaptol 29) ili knjižara sv. Antuna (Kaptol 31) — Zagreb. (Str. 180 u 8*. Cijena 15 Din.).

O. Dr B. Sokol.

ZA OLTAR KRALJICE HRVATA U JERUSALIMU

Hvala Bogu i nebeskoj Gospi, množi se broj onih, koji nastoje dokazati hrvatsku odanost i ljubav prema Majci Božjoj kao Kraljici Hrvata. K dosadašnjim plemenitim darovateljima za gradnju oltara u čast Kraljice Hrvata u Jerusalimu pristupaju svaki dan novi. Prinose svoj darak za ovu svetu stvar u želji, da se pred cijelim svijetom što dostojnije proslavi hrvatsko ime u gradu, gdje je Spasitelj razapet bio za naše spasenje i gdje mač najveće žalosti, što ju je ikoje srce moglo osjetiti, probode srce Majke Njegove. Ako ikad, sada u korizmi treba da na to pomisle i oni, koji još nisu među dosadašnjim darovateljima za hrvatski oltar u Jerusalimu, pa da i oni ne zaostanu. Nijedan Hrvat katolik tu ne bi smio izostati! Nadamo se, da i ne će, i molimo nebesku Gospu, da milošću svojom obaspe sve, koji ma i najmanje žrtvuju na ovaj način za slavu Njezinu.

Osim dosadašnjih darovatelja darovali su još ovi: Po 200 Din: Z. Lukanović iz T. i I. Lukanović iz T. — Po 110 Din: sakupila od 9 osoba F. Mance iz D. — Po 100 Din: S. Dlan iz R., M. Horvath iz Č., S. Grundler iz S., O. Mencin iz V., I. Matković iz D., E. Delak i M. Brunek iz Zagreba. — Po 60 Din: J. Pavlović iz K. — Po 50 Din: Š. Gjelatović iz Đ., A. Dvoršćak iz L., V. Štambuk iz S. — Po 40 Din: I. Župarić iz V. — Po 30 Din: P. Takač iz T., K. Bošnjak iz O., I. Gesiol iz F. Sakupila od 3 osobe, M. Grgurić iz M., T. Sajlemun iz V. i obitelj N. Tomas iz Đ. M. — Po 25 Din: F. Matković, M. Domijančić, A. Spolar, M. Marohnić i J. Francisković iz Melehur Jowa, B. Jung iz Sp. B. i T. Zdjelarević iz B. — Po 25.50 Din: M. Verzuh, P. Stimac, G. Stajduhar, J. Klasić, A. Ribić i M. Ribić iz Crested Butte. — Po 20 Din: I. Ciganović iz V., Š. Matešić iz P., M. Fabljanić iz V., T. i M. Košić iz V., S. Ivoš iz L., V. Martinis i M. Mardešić iz K., E. Kirigin iz M., M. Shwetz iz S. S. Pavelić iz O., M. Lučić iz S., I. Travaš iz P., F. Tomičić i M. Funtak iz V., M. Pecanić iz P., S. Damanić iz V. G., N. Muretić iz B., J. Bubanko iz O., J. Lukić iz N., A. Kinban iz P., J. Sudarević iz Subotice, A. Čivić iz B., J. Čuj iz S., I. Lončarić iz P., Lj. Belčić iz D., M. Šibonjić iz D., Lj. Rizzi iz N., M. Stude iz K. S., M. Matović iz S., A. Gjik iz L., A. Šebijan F. i J. Majsec iz Lj., P. Sivjanović iz G. P., Braća Božo Josica i Jelica Majstorović, A. Schvedel, T. Čima, M. Lujf iz D. M. — Po 15 Din: Lj. Kovačević, A. Šrekais, M. Marinić iz J., M. Terzić i M. Karlovac iz S., J. Heged iz Subotice, P. Miljanovac iz F., Z. Niklesir iz D. M. — Po 14 Din: Š. Rondić iz L. — Po 12.50 Din: Dion P. Tomis iz K A. Ivčević iz P. — Po 12 Din: M. Stipančić iz G. i R. Sukobljević iz N., F. Lukačević iz G. — Po 10 Din: Lj. Magerl iz D., Đ. Petričević i K. Binklić iz B., J. Bekafigo iz S., Ka Mladineo iz P., M, S., i Lj. Polić i J. Levar iz H., M. i A. Margaretić, F. Soko, M. Škorsur, S. Bukva, Đ. Soko, P. Violić, I. Malek, P. Banić i B. Kusić iz O., N. Brajković iz P., M. Poljanec iz H., J. Novotny iz P., M. Filipović iz Ž., M. Kovačević iz L. G., A. Mesaroš iz G. S., K. Živko iz V. K., A. Andrić iz S. V., A. Hudoklin A. Vranes i V. Belinić iz Zagreba, M. Rak iz O., K. Sitar iz V., I. Sitarić iz Zagreba, J. Mihelić iz R., Dr D. Bakarčić iz S., I. Breški iz D., M. Nemet iz L., F. Plahtarić iz J., J. Sopić iz C., J. Zorman iz Zagreba, I. Prepelac iz P., P. Slipac, I. Sučić, S. Slipac, I. Radeljak, M. Babić, A. Skopljaković, M. Vidak i Marica Vidak iz R., M. Starčević iz Zagreba, A. Bakotić i N. Nemec iz V., A. Purgovečki iz S. I., M. Kralj i T. Sikova iz H., K. Ivašković iz K., R. Ujević iz K., J. Kain iz S., S. Stilinović iz B., A. Rosotumović i M. Crnojevac iz J., A. Stošić iz O., B. Gjurman iz C. T., M. Šitar izŽ., M. Vorgić, A. Antolović, M. Trnačić, A. Marković i B. Abljanić iz O., S. Janković iz S., K. Bilić iz C., R. Požgaj iz Č., Lj. Dulik iz M., M. i L. Binički i O. Eherhard iz G., M. Jovanovac, F. Kocijan, A. Lešu, M. Jemrić, K. Pavlović, K. Jurbašić, M. Lešić, K. Aleksić, R. Lenić, M. Maršić, R. Huber, M. Lenić, M. Šumanovac i K. Grigić iz B. M. Dolenec iz V., J. Pongračić iz V., I. i J. Hlup iz V. B., I. Krčelić iz P., K. Kurić, B. Fail, S. Kurić, A. Kristek i A. Kruban iz P., A. Kraljić i M. Ticić iz M., J. K. i M. C. iz V., I. Delač, T. Grgurić, V. Pleše, M. Jugović, M. Grgurić, M. Mance i F. Štimac iz S., M. Sabljov iz K., Đ. Solarević iz R., I. Korade iz P. G., J. Sudarević iz Subotice, S. Molk iz K., J. Domorad iz V., T. Gotić iz P., M. Jovanović iz G., M. Paradžiković iz K., M. Purgarić, A. i M. Sabo iz B., M. Kerov iz B., S. Vidov iz K., B. Draškov, A. Jakovčev, F. Jakovčev, G. Josi, K. Prizmić iz Ž., P. Šoša iz Kali, F. Jurković iz S. J. Pongračić iz V., J. Gjorky iz O., A. Khail iz D. M., M. Polić iz Z., A. i M. Čosić, Gj. i M. Purić iz M. Norić i N. N. iz Vrbanja, A. Gjivanović iz B., J. Sedmak, N. Butković i I. Burić iz D., A. Cvjetko iz P., O. Vušković, M. Omerović, L. Dujmović, L. Karlovac i A.Vodanović iz S., F. Strahl iz D. M., M. Marušić iz V., J., M. i L. Sekulić iz Ž., T., V., B. i D. Zamolo iz L., L. Aničić-Župarić, R. Ćurkić, M. Šokić, A. Pavkić-Župarić, M. Dukić, A. Semikolenov, K. Župarić, M. Šokić, M. Tomašević, A. Šojkić, M. Šojkić, J. Majić, K. Knežević, A. Dukić, L. Vidić, M. Župarić, L. Pavkić, M. Matanović, J. Knežević i J. Ž. iz V., P. Čupić, I. Šetka i M. Talaić iz M., F. Prusac iz J., M. Zderić iz M., I. Kaleb iz J., J. Bebić iz D., Jure Bebić iz J., K. iz J., J. Vekić iz B., T. Bebić iz D., P. Krstičević iz B., Š. Kežić iz J., K. Alimić iz B., M. Nikolac iz M., K. Rastočić iz N., J. Šiljeg iz J., M. Shuber, T. Horvat, M. Bella, E. Khail, F. Pleić, A. Weisbart, J. Galošević i R. Korov iz D. M. — Po 6 Din: A. Dominiković iz M. — Po 5 Din: Š. Bebić iz M., I. Dominiković iz V., Obitelj Duraković iz D. M., K. Politeo i L. Rendić iz S. — Po 4 Din: J. Korlaet, F. Vitaić, M. Dobronić, A. Beović, M. Omerović, K. Bezeljak, E. Petronc, M. Borić i M. Dukić iz S., M. Vladimir iz M. i J. Jurković iz B. — Po 2 Din: A. Mateljak iz D., J. Medak iz J., M. Krstićević iz B., T. Radman, U. Dragičević i K. Jakšić iz S. i I. Tremuntana iz M. — Po 1 Din: D. Jadrasko iz J., M. Čarapina iz B., K. Vincetić, R. Matanović i L. Župarić iz V.

Svima darovateljima neka bude hvala i od Svevišnjega plaća! One, koji još nisu primili na spomen sličice s cvijetom iz Svete Zemlje, molimo, da se strpe. Dosadašnje su sličice istekle, te sad očekujemo iz Jerusalima novu pošiljku. Radi velike udaljenosti će to još nekoliko tjedana po svoj prilici potrajati, ali se nadamo, da će za Uskrs svaki moći dobiti sličicu s cvijetom blagoslovljenim na grobu Isusovu i mjestu smrti Marijine. Svi se darovi šalju na:

ODBOR ZA GRADNJU OLTARA KRALJICE HRVATA U JERUSALIMU Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21.

UPOZORENJE. Na mnoge upite odgovaramo, da se sličice sa cvijetom iz Svete Zemlje ne prodaju. Ne mogu se dakle nikom ni unaprijed slati. Takve sličice sa cvijetom iz domovine Spasiteljeve može dobiti samo na spomen-dar onaj, tko daruje najmanje 10 dinara za gradnju oltara Kraljice Hrvata u Jerusalimu. Dakle najprije treba netko da pošalje svoj dar, a tek onda može dobiti (kad sad opet sličice stignu iz Jerusalima) dobiti takvu sličicu s cvijetom iz Svete Zemlje.

ZA KUĆU DOBRE ŠTAMPE

Sada se o Josipovu navršuje ravno godinu dana, kako je započeta gradnja svetojeronimske Kuće Dobre Štampe, u kojoj i naš časopis „Naša Gospa Lurdska" ima svoj dom. Već je u jesen Kuća Dobre Štampe bila gotova, a 25. veljače na dan skupštine Društva sv. Jeronima, obavljen je i svečani blagoslov te zgrade, koja ima da služi budućem osiguranju i lista „Naše Gospe Lurdske" i sviju drugih svetojeronimskih časopisa. Učinjeno je tim veliko djelo za hrvatsko katoličko štivo, koje krči i utire puteve slavi Božjoj. Za tu plemenitu stvar pridonijeli su i mnogi dobrotvori već dosada po koji prinos, da se ogromni troškovi, što ih takva gradnja traži, uzmognu što brže namiriti. Veći dio je graden na dug, koji se ima kroz niz godina isplaćivati. Tu treba Društvu sv. Jeronima i pomoći od plemenitih duša. Kroz šezdeset i nekoliko godina uvijek se našao velik broj Hrvata katolika, koji su Društvo sv. Jeronima i njegov zaslužni rad darovima pomagali. I za Kuću Dobre Štampe je dosad već preko četvrt milijuna dinara sabrano u darovima. Sigurno će svaki čitatelj „Naše Gospe Lurdske" već iz ljubavi prema tom svom časopisu također nastojati, da dođe kad bude mogao, u red tih plemenitih darovatelja, kojih imena ostaju za vječna vremena upisana u Zlatnoj knjizi „Naše Gospe Lurdske".

Osim darovatelja, oglašenih u prošlim brojevima, darovali su za Kuću Dobre Štampe još ovi: Po 500 Din: M. P. iz N. — Po 100 Din: B. Udier iz K., Z. Crnčić iz K., J. i Oštrić iz S., Dr F. Binički iz L. O. i J. Zdelar iz Č. — Po 50 Din: I. i M. Jambrešić iz G. K., Župni ured u Š., D. Galović iz Zagreba, E. Carević iz S., V. Adžani iz S. i T. Glavašić iz L. — Po 40 Din: V. Marušić iz S. — Po 30 Din: M. Pavlović iz Š., J. Sudarević iz S., M. Najpar iz V. i M. Ribarić iz M. — Po 25 Din: I. Bratičević iz M. — Po 20 Din: I. Mihetić iz B., M. Župan iz V., K. Kiseli iz V. i Lj. Dobronić iz O. — Po 15 Din: B. Vestek iz M., J. Heged iz S. i A. Golis iz V. — Po 10 Din: A. Tojzl iz V., T. Firis iz R., I. Bikeš iz P., B. Šain iz O., M. Radičev iz H., P. Pavlić iz R., T. Novak iz S., O. Grašić iz H., M. Blažev iz H., Don I. Barulić iz Š., L. Bučar iz M. P., A. Gj. iz B., M. Mačkov iz S., F. Mikulaj iz Gor. K., K. Stantić iz S., A. Sudarević iz S., P. Paša iz B. L., fra P. Martinac iz Č., H. Caputa iz Zagreba i I. Lončarić iz N. P. — Po 8 Din: I. Maurel iz K. — Po 5 Din: K. Jelić iz B. B. — Po 3 Din: P. Gjukić iz S. B.

DVIJE SVETE MISE ZA DOBROTVORE. O blagdanu sv. Obitelji u siječnju odslužio je presvijetli g. opat Ljudevit Knežić, predsjednik Hrvatskoga Književnoga Društva sv. Jeronima, za dobrotvore Kuće Dobre Štampe sv. misu kod oltara sv. Jeronima u zagrebačkoj stolnoj crkvi. A na blagdan Gospe Lurdske 11. veljače prikazana je druga sv. misa za sve, koji su darovali koji prinos za Kuću Dobre Štampe, osobito za one, koji su to učinili iz ljubavi prema časopisu „Naša Gospa Lurdska". I tu je drugu sv. misu odslužio presvij. g. Ljudevit Knežić, naš predsjednik, i to opet kod oltara sv. Jeronima, pod čijom zaštitom je sve, što Društvo sv. Jeronima radi i što drugi za nj i za njegovu svrhu učine. Takve dvije sv. mise bit će svake godine odslužene za dobrotvore Kuće Dobre Štampe.

KOD NEVOLJKOSTI

nekoliko kapi Fellerovog bol ublažujućeg miomirisnog Elsafluida na šećeru ili u mlijeku još je uvijek dobro djelovalo. To štiti i protiv grčeva, kašlja, promuklosti itd. Pokusna boca 6 Din, dvostruka boca 9 Din posvuda. Poštom 9 pokusnih ili 6 dvostrukih ili 2 velike specijalne boce bez daljnjih troškova 62 Din kod ljekarnika Eugen V. Feller, Stubica Donja, Centrala 196. Savska Banov.

I u najmanjem mjestu

može se nabaviti

SREĆKE ZA GRADNJU KATEDRALE

Dobrotvornog Društva Sv. Vinka u Beogradu!

Seljački puk kao i građanin, činovnik i radnik — svi podupiru bez ikakovog naročitog vjerskog ili nacionalnog opredjeljenja veliku akciju za gradnju

RIMOKATOLIČKE KATEDRALE U BEOGRADU

Ukupni zgodici:
Din 8,000.000·—

Glavni zgoditak:
Din 5,000.000·—

Najmanji zgoditak:
Din 10.000·—

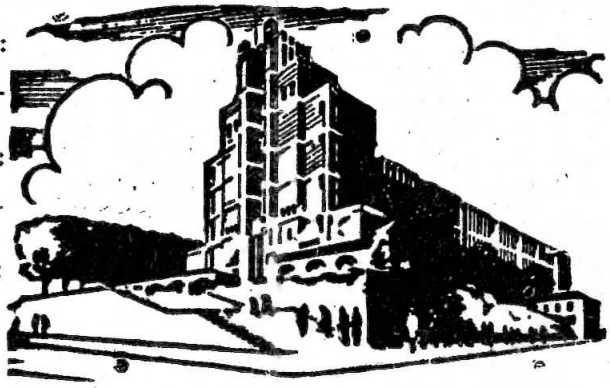

Sudjelujte i Vi Vašim udjelom, jer Vas može sretan slučaj bogato nagraditi!

Cijene srećaka:

dupla srećka	cijela srećka	polovina srećke	četvrtina srećke
Din 200·-	**Din 100·-**	**Din 50·-**	**Din 25·-**

VUČENJE 1. SVIBNJA [illegible]2.

Prodaju vrše:

svi župni uredi, kolekture, novčani zavodi, crkvene i dobrotvorne ustanove i t. d.

Glavna uprava:
BEOGRAD
Ulica Jovana Ristića broj 20.

Prodajna podružnica:
ZAGREB
Tvrtkova ulica broj 5.